No. 2721 Woensdag 26 Februari 1936 53ste Jaargang

AMIGOE DI CURAÇAO

Dit blad verschijnt elke Woensdag en Zaterdag
Abonnementsprijs voor het gebiedsdeel fl. 2.— per kwartaal bij vooruitbetaling

Redactie: Pastorie San Mateo, Tel. 413
Administratie: St. Thomas-college Tel. 550
Drukker: B. L. Bogaers

Voor het Buitenland fl. 10.— per jaar
Afzonderlijke nummers fl. 0,10
Prijs der Advertentiën van 1—7 regels fl. 0.50

De Vastenbrief.

In ons bijblad van heden plaatsen we de Vastenbrief, welke Z. H. Exc. Mgr. P. I. Verriet geschreven heeft aan de gelovigen van dit **Apostolisch Vicariaat.**

En van deze plaats vragen we de bijzondere aandacht voor dit zeer actuele apostolisch schrijven.

Het behandelt de consequenties van ons Katholiek Geloof, van ons lidmaatzijn ener Kerk, welke op deze wereld nu eenmaal een strijdende Kerk is.

En die consequenties zijn:

Katholiek te zijn in ons particuliere leven: en in dit hoofdstuk spreekt onze bisschop behartenswaardige woorden over de opvoeding thuis: hij wijst op het nog steeds bestaande misbruik hier, om het H. Doopsel der kinderen weken, ja, maanden uit te stellen.

In zake de schoolopvoeding, wijst Mgr. op „wat helaas al te dikwijls gebeurt", het niet meewerken niet alleen, maar zelfs het tegenwerken van de onderwijzers.

En dan het zenden van de kinderen naar de Openbare School of wat nog erger is, naar een beslist anti-katholieke school en met name wordt hier genoemd de **Willem de Zwijger School** en strenge kerkelijke straffen zullen dan worden toegepast op ouders, die hun kinderen zenden naar deze anti-katholieke school.

Katholiek zijn in het huwelijksleven.

Hier wijst de bisschop op het hier toenemend gevaar van het gemengde huwelijk, wat reeds 10% bedraagt van alle hier in de Kath. Kerk gesloten huwelijken.

Ook het grote aantal echtscheidingen heeft hier de aandacht van onzen bisschop, waarvan als oorzaken worden aangegeven de grote lichtzinnigheid en het gebrek aan ernstige voorbereiding, waarin verkeringen worden aangegaan en huwelijken gesloten.

Katholiek zijn in het openbare en Sociale leven: vraagt van ons gehoorzaamheid aan het Kerkelijk Gezag, de Paus en de Bisschoppen, die herhaaldelijk de Katholieken aangespoord hebben zich te organiseren in Katholieke Verenigingen.

Hierbij wordt nog in 't kort, maar ernstig, onder onze ogen gebracht de plicht, welke onze Katholieke mannen, vrouwen en jongelingen hebben tegenover de slechte pers, de slechte lectuur en de slechte bioscoop.

Met name wordt hier van onze Katholieken gevraagd de strijd aan te binden tegen het dagblad **„La Prensa".** Maar één houding, zo zegt het herderlijk schrijven, past hier onze katholieken: n.l. het eendrachtig boycotten van dit blad, door zich niet te abonneren, door het niet te kopen, niet te lezen en het niet te steunen door advertenties.

Eenzelfde houding vraagt onze bisschop tegenover de immorele tijdschriften en revues, waarmee Curaçao bevuild wordt.

Omtrent de film, wijst Mgr. op de plicht, welke onze Katholieke mannen, vrouwen en jongelingen hebben tegenover de slechte pers, de lectuur en de slechte bioscoop.

Voor Katholieken zijn dus alleen geschikt de A-films, die iedere week in de bladen van het Vicariaat worden aangekondigd.

In enkele punten hebben we slechts hier gewezen op de grote belangen, welke in dit herderlijk schrijven ons worden voorgehouden: belangen welke in de brief nader worden uitgewerkt en we zijn er van overtuigd, dat onze Katholieken niet tevreden zullen zijn met het luisteren naar het voorlezen in de kerken, maar dat een ieder deze brief thuis nog eens zal overwegen en dan handelen overeenkomstig de ernstige plichten, die ons worden voorgehouden.

De Loonquaestie.

In een artikel in ons blad van Zaterdag l.l. **„Een eerste eis."** hebben wij aan de hand van **Quadragesimo Anno** erop gewezen, hoe de Paus in de oplossing der Sociale kwestie, als eerste eis stelt „de opheffing van den proletariërstoestand door vermogensvorming."

Eerst hierna komt aan de orde het standpunt der C.P.IM.-directie, die in een circulaire van 11 Febr. 1936 geschreven heeft: dat het hare wens is, „hare arbeiders een redelijk loon te laten verdienen voor zoverre de rentablliteit van het bedrijf zulks gedoogt. In hoeverre het bestaande minimumloon als redelijk mag beschouwd worden, wordt thans bestudeerd door de Directie zelve en door de daartoe ingestelde commissie."

Welk standpunt de C.P.I.M.-directie hier inneemt in zake de loonquaestie is niet te bepalen.

Wat verstaat de C.P.IM. onder redelijk loon?

Ut het bovenstaande citaat is het niet te distilleren.

Wat ons standpunt is of liever het standpunt der Pausen in zake de loonquaestie zullen we hier uiteenzetten.

We kennen in de sociologie verschillende loontheorieën.

Volgens de liberale loontheorie (S. van Houten; in het preadvies voor de „Vereeniging voor de Staathuishoudkunde en de Statistiek" 1913) behoren „vraag en aanbod van werkkrachten, „in vrijheid concurreerende algemee„ne grondslag der loonbepalingen te „zijn; de behoeften van den arbeider „kunnen een minimum aanwijzen (nl. „uit economische noodzakelijkheid; „behoud der werkkkracht.) maar „moeten overigens buiten aanmerking „blijven.

„De arbeider heeft, evenals een„ieder, de tering naar de nering te „zetten; geen vrije werkgever kan en „geen staatsbestuur mag loon naar „behoefte verschaffen en van den „rechtvaardigen regel "loon naar werk" afwijken."

Bijna op iedere bladzijde nemen de Pauselijke encyclieken stelling tegen deze loontheorie. De theorie van de arbeid een „waar" als elke andere economische waar, noemt Leo XIII „schandelijk en onmenselijk" en noemt het „de mensen uit te buiten als waren het zaken." En Pius XI sluit zich aan bij Leo XIII en wraakt het dat arbeid „als het eerste en het beste artikel in den handel" gebracht zou kunnen worden.

En toch is deze liberale loontheorie nog in wezen de leer der jongere liberale generatie, zoals blijkt uit het in 1932 verschenen werk **Het Loonvraagstuk** van J. Nieuwenhuis.

Op de Marxistische loontheorie gaan we niet verder in dan met het citaat van Wibaut: „De eenige grondslag van loons„bepaling voor de arbeidersklasse is, „in het kapitalisme, de strijd. De „strijd met alle wapenen die de vak„verenigingsorganisatie en de politie„ke organisatie der arbeidersklasse „verstrekt."

Hiertegenover zegt Quadragesimo:

„Dat een rechtvaardige loonsbepaling niet van een, doch van meerdere factoren afhangt, is reeds door Leo XIII uitgesproken...

Deze uitspraak weerlegt volkomen de oppervlakkigheid van allen, die me**nen deze ingewikkelde kwestie zonder moeite te kunnen oplossen, zodat ze maar een maatstaf aanleggen, die bovendien nog alles behalve juist is.**

Zo is het b.v. een grove dwaling, als zonder schroom dit beginsel gepropageerd wordt, dat de arbeid zoveel waard is en zo hoog moet beloond worden, als de waarde der vruchten, er door voortgebracht, bedraagt; en dat dus de werknemer het recht heeft al de resultaten van zijn arbeid op te eisen.

En daarna gaat Pius Zelf een dier factoren aangeven, waarmede bij het ingewikkeld loonprobleem rekening moet gehouden worden; een factor die zijn solutie van het vraagstuk beheerst, n.l. het tweevoudig karakter van de arbeid. En hij zegt:

Evenals bij de eigendom, zo moet ook bij de arbeid, vooral wanneer deze in dienst van een ander wordt verricht, niet alleen het persoonlijk of individueel, maar ook het sociaal karakter in aanmerking worden genomen. En dat spreekt vanzelf als immers geen sociaal organisme bestaat, als geen sociale of juridische orde de arbeid beschermt, als de verschillende, onderling zo nauw samenhangende bedrijven niet samenwerken en elkander aanvullen, als vooral intellect, kapitaal en arbeid niet gecombineerd worden en als het ware een eenheid vormen, kan het menselijke arbeidsvermogen zijn anders bereikbare resultaten niet opleveren. En daarom is het onmogelijk de arbeid op de juiste waarde te schatten en naar gelijkwaardigheid te belonen, als de sociale en individuele aard ervan buiten beschouwing blijft.

Wat betekent, zegt de meergenoemde commentator van Q. A. Dr. Hentzen, dus de uitspraak in deze laatste volzin — dat men de arbeid niet juist kan waarderen en naar gelijkheid kan belonen als men de sociale aard ervan buiten beschouwing laat — anders, dan dat het aequivalentiebeginsel — loon naar arbeid — zoals het tot nu toe uitsluitend in de zin van stricte rechtvaardigheid werd toegepast, niet meer toereikend is om de arbeid uit 't oogpunt van praestatie te belonen?

Het algemeen belang wordt aldus norm voor de loon-rechtvaardigheid, en het loonvraagstuk zelf ook een kwestie van „sociale" rechtvaardigheid.

En de encycliek gaat verder:

Uit dit tweevoudig karakter nu, dat van nature aan de menselijke arbeid eigen is, volgen zeer gewichtige consekwenties voor de regeling en vaststelling van het loon."

En welke zijn die gewichtige consekwenties?

Deze zijn de drie stellingen waarvan de Paus de uitwerking geeft in het vervolg van de loonparagraaf der encycliek.

a) Op de eerste plaats behoort aan de werkman een loon uitgekeerd te worden, toereikend voor zijn onderhoud en dat van zijn gezin.
b) Ook met de onderneming en den ondernemer moet bij de loonbepaling rekening worden gehouden.
c) Tenslotte moet bij de loonbepaling gerekend worden met het algemeen welzijn.

Over deze drie stellingen een volgende keer.

JONGE KONING GENIETEND VAN WINTERSPORTEN: Anande I, de jonge koning van Siam, 10 jaar oud, is de jongste vorst van de wereld, en is te Lausanne op school. Boven ziet men de Jonge Koning genietend van het ijs-hockey-spel, spelend voor doelverdediger.

Aschwoensdag.

Asdag of aswoensdag is de woensdag vóór de eerste zondag in de Vasten. Dus de Woensdag van vandaag. Hij wordt in de Katholieke Liturgie ook genoemd: feria quarta in capite jejunii, dat is: woensdag aan het begin van de Vasten, omdat op die dag de veertigdaagse Vasten begint, welke eindigt op Paaszaterdag.

De naam aswoensdag is ontleend aan het „askruisje" dat de priester die dag tekent op het voorhoofd van alle gelovigen, onder het uitspreken van de woorden: „Gedenk, o mens, dat gij stof en as zijt en tot stof en as zult wederkeren." (Gen. 3-19). Dit gebruik bestaat reeds in de Katholieke Kerk sinds de achtste eeuw.

De as, hiervoor benodigd verkrijgt men door verbranding van de palmtakken die het jaar tevoren op Palmzondag (de zondag vóór Pasen) gewijd zijn. Is de palm

Feuilleton.

De Vermoorde vermoord.

27)

— „Ja. Tot overmaat van ramp voor u beiden, is de meid in de loop van de namiddag in de kamer gegaan na vruchteloos te hebben aangeklopt: M. Leparme lag dood op het bed, maar er was niemand bij, noch u, noch uw broer."

Mr. Hicklet had zijn notaboekje op zijn knieën gelegd en tekende zorgvuldig al de vragen en antwoorden aan, terwijl Bure, de leiding van dit verhoor aan Wens overlatende aandachtig toekeek.

Wens hernam:

— „Wel te verstaan, de huisdokter heeft er niet aan gedacht het uur van overlijden na te gaan en ge hoopte uit die leugen een tweevoudig voordeel te trekken. Eerstens: Ge zoudt het deel van de erfenis van den kleinen Jacques tussen u beiden hebben verdeeld. Ten tweede: Wie zou getwijfeld hebben aan de waarachtigheid van uwe woorden, indien ge beweerde heel de dag bij het bed van den stervende te zijn gebleven?"

Wens die al een hele tijd op en neer stapte in de kamer, bleef eensklaps pal staan tegenover zijn gast.

— „Zowaar als ik hier voor u sta, gij weet beter dan ik dat die dingen een gans ander verloop hebben gehad!... Op de dag van de moord, van de moorden liever, is uw broer Hubert hier slechts teruggekeerd toen het tijd werd om te eten en gijzelf waart toen maar een kwartier vroeger hier terug. Vanwaar kwaamt ge toen alle twee!?"

Victor haalde de schouders op. „Nu is het mijn beurt om te zeggen dat u het beter weet dan ik! Ik geloof niet dat u thans hier zoudt zijn, indien ge niet vooraf verpletterende getuigenissen had ingewonnen ten laste van ons beide!"

— „Zó is het," antwoordde Vorobeïtchik. „Men heeft u beiden in de loop van de namiddag zien sluipen rond de villa. De neef van Mevrouw Rouvet beschuldigt formeel uw broer Hubert... Ge moet toch bekennen dat ge beiden een gemeenschappelijk belang had bij de dood van den kleinen Jacques en van zijn moeder!"

Victor Leparme bleef steeds heel kalm, alsof hij weinig belang stelde in die ondervraging.

— „Van zijn moeder?... Neen!... En als u me toestaat de feiten even te verhalen in hun tijdsorde, dan zal ik u bewijzen... Aangezien mijn vader enkele uren vóór zijn kleinkind gestorven is — u beweert dat! — had het kind recht op het derde deel van de erfenis die toekwam aan mijn broer en aan mij. Het kind sterft, en onze ex-schoonzuster komt in het bezit van dit deel — volgt u? — Maar Mevr. Rouvet eveneens overleden zijnde, komt het deel van den kleinen Jacques in handen van haren neef, Max Hartog. Waarom zouden wij dan de fortuin van een ander maken?"

— „Niet van een ander, maar voor u... indien deze sluwe opzet het gewenste verloop had gehad," antwoordde Wens.

— „Mogelijk, maar..."

— „Ik stel me dat aldus voor," hernam Vorobeïtchik. „Dat plan hadt u reeds opgemaakt aan het ziekbed van uw vader!... Hoe een erfenisverdeling voorkomen die ge niet wenste?... Heel gemakkelijk: de kleinen Jacques zal dezelfde dag sterven als zijn grootvader en ge doet slechts aangifte van diens overlijden enige uren nadat 't lijk van den kleinen Jacques werd ontdekt. Zo spoedig Mr. Leparme dood is, verlaten uw broer en u heimelijk dit huis. Ge kunt over heel de namiddag beschikken om uw plan ten uitvoer te brengen; om dien hinderlijken erfgenaam — voor u nog minder dan een vreemdeling — te doen verdwijnen! Aan de villa Biccolore gekomen, gaat de ene rechts, de andere links om geen enkele kans of gelegenheid onbenut te laten. Eensklaps geeft ge er u rekenschap van dat Mevrouw Rouvet eerst en vooral u beiden zal verdenken; er is kans om een dubbele slag te slaan: ook „haar" doden!... Schuldig aan de moord op den kleinen Jacques moest u daarna ook wensen u zo spoedig mogelijk te ontdoen van iemand die niet aarzelen kon u vrankweg te beschuldigen. Ook om uw haat te koelen hebt ge misschien Mevr. Rouvet vermoord; uw haat, die sinds het huwelijk van de jonge vrouw met een Leparme, onophoudelijk de twee families vijandig tegenover elkaar zette en die vijandigheid bereikte natuurlijk haar hoogtepunt bij de echtscheiding. Bovendien" — en de ogen van Wens gingen van zijn gast naar Bure en van Bure naar den griffier, „bovendien, ik zeg niets zonder het te staven met bewijzen!... Men heeft u beiden de dag der misdaad rond de villa zien sluipen. De neef van het slachtoffer heeft uw broer verrast toen deze de villa verliet, omstreeks tien minuten vóór zeven, of anders gezegd: vijf minuten na de dood van Mevr. Rouvet. Wat nog meer bezwarend is, is het feit dat Hubert Leparme tweemaal door de buren werd gezien; een eerste maal 3.30 u. en een de tweede maal 6.50 van de namiddag...; op dit uur was hij op de weg die naar de villa leidt en dáár heeft hij Mevr. Rouvet ontmoet die huiswaarts ging" — en zich tot Bure wendend: „Begrijpt u?... Hij heeft Mevr. Rouvet ontmoet! Aan een bocht van de weg is hij teruggekeerd en is haar gevolgd!... De getuigenis van den tuinier, die achter een haag te werken stond, is niet in twijfel te trekken!"

— „En daarna?" vroeg Victor Leparme onbeschaamd.

— „Daarna?... Dat is alles...; maar dat volstaat!... Herkend zijnde door Mevr. Rouvet, was uw broer verloren!... de jonge vrouw zou haar beschuldigd hebben van de moord op den kleinen Jecques en tegen dergelijke betichting had hij niets in te brengen, aangezien hij geen allibi kon vinden... Zult ge nu nog ontkennen dat hij er belang bij had Mevr. Rouvet van kant te maken? Hij moest die getuige onschadelijk maken!... Ik zal nog verder gaan: zelfs indien Hubert Leparme werkelijk onschuldig geweest ware aan de moord op den kleine, dan nog zou diens moeder hem daarvan beschuldigd hebben. En daarom ook mogen we veronderstellen dat hij de tweede misdaad pleegde, zelfs indien hij de eerste niet had bedreven!"

Het bleef een tijdje stil. De bewijsvoering van den detective stelde de feiten weer in een heel ander licht en de afwezigheid van Hubert Leparme gaf aan dit rekwisitorium een onverwachte belangrijkheid.

— „Zoudt u me willen zeggen," hernam tenslotte Wens, „wat ge gingt doen op de villa?"

— „O! u hebt me werkelijk overtuigd nu!" geeuwde Victor Leparme. „Wij hadden slechte bedoelingen: mijn broer toch zeker! Ik... ik zou kunnen beweren dat ik, na het overlijden van vader, zo maar doelloos ronddoolde: ik zou kunnen antwoorden dat, ondanks mezelve misschien, ik naar de villa Biccolore ben gegaan en lange tijd aarzelde om terug te keren of om binnen te gaan en de bewoners in kennis te stellen met de dood van..."

— „Onwaarschijnlijk!" sprak Vorobeïtchik. „Aangezien ge 't juiste uur van het overlijden hebt willen geheim houden, zoudt ge zeker daar niet van gesproken hebben aan de Rouvets'.

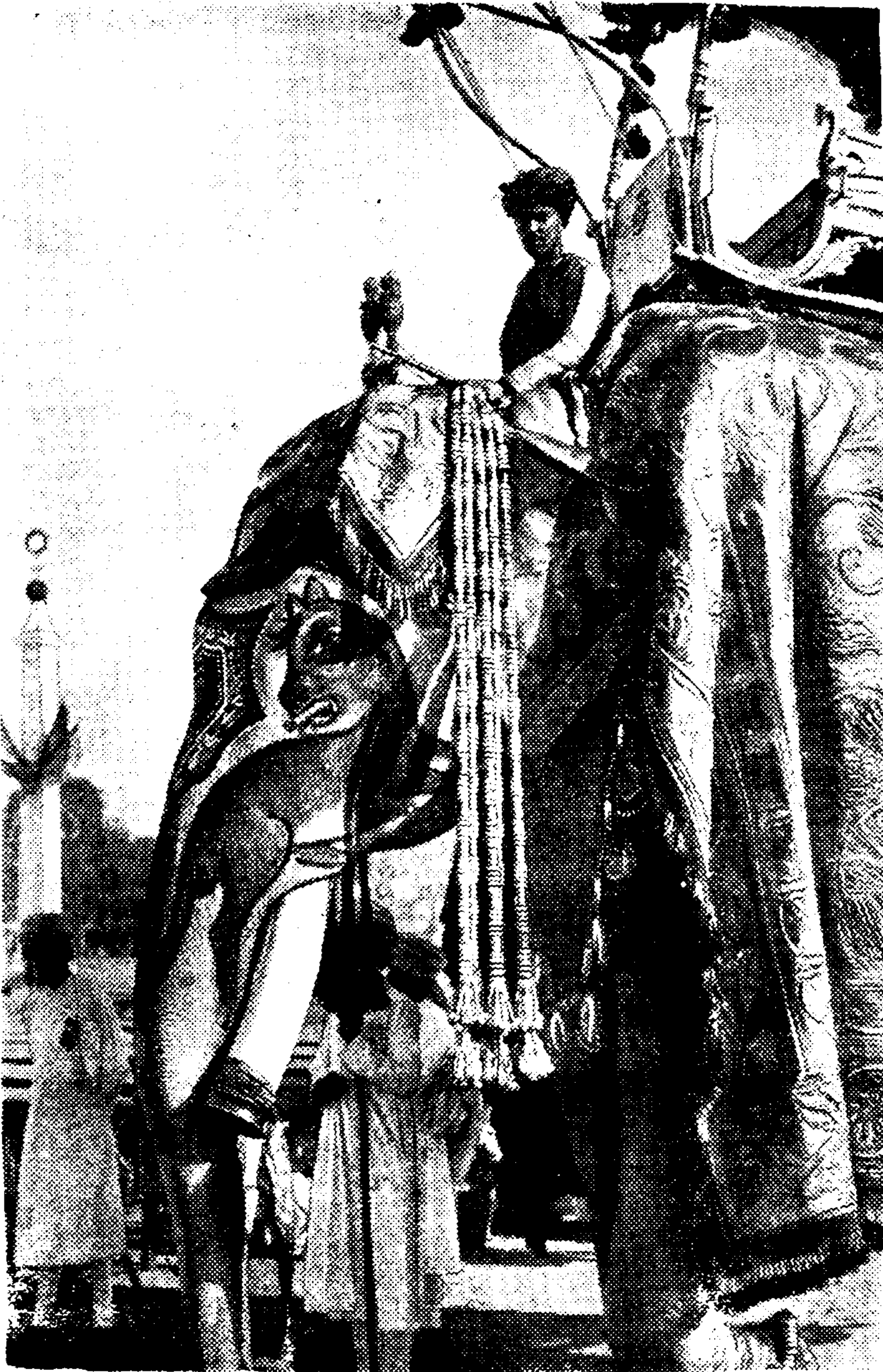
Victor Leparme knikte ontkennend.

— „Nog zo onwaarschijnlijk niet!" zeide hij. „Wie zegt u dat het inzicht om de burgerlijke stand te bedriegen niet opkwam in ons nadat we de dood van het kind hadden vernomen?... Gelooft u niet dat we niet zouden verzuimd hebben de deur van vaders kamer op slot te doen, indien we werkelijk een vast plan hadden?"

— „Dus ge bevestigt..."

— „Ik bevestig niets! Ge hebt opdracht gekregen de schuldige te ontdekken!... Tracht hem te vinden!... Ik ben het niet, dat is alles wat ik te zeggen heb!... En wat mijn broer betreft..."

wordt vervolgd.

EEN OLIFANT IN FEESTDOS: De rijke tooi van de olifant van een Indische Maharadja bij een feestelijkheid. Merk vooral op de tatoeëring op de kop van de dikhuid.

bij de meeste volkeren in ere als zegeteken, de as is een teken van droefheid, vernedering en boete. Men herinnere zich hoe reeds gedurende het Oude Verbond Job, David, Judith, Mardochai en de Ninivieten door hun bestrooiing met as uiting gaven aan hun boetegezindheid.

Godvruchtige Christenen namen vrijwillig dit ritueel van boete over tot zelfvernedering, zodat het langzamerhand tot een algemeen gebruik werd in de Kerk. Het tegenwoordige askruisje is dus een verkorte rituele handeling, ontstaan uit het bestrooien van het hoofd met gewijde as.

Officieël is het gebruik ingevoerd in de Kerk door Paus Urbanus de tweede in 1091.

Degenen die mochten tegenwerpen dat er van aswoensdag tot Pasen geen veertig dagen verlopen maar zes en veertig, moeten wij er op wijzen dat de Kerk nooit vastendagen voorschrijft op Zondag, zodat de zes zondagen tussen aswoensdag en Pasen er van moeten worden afgetrokken.

L.

SPANJE.

Dit in naam nog altijd katholieke land heeft in de laatste weken weer eens van zich doen spreken en er zal nog heel wat water door de straat van Gibraltar vloeien, eer we daar van betere toestanden horen kunnen.

Land van Armoede.

Spanje is een agrarisch land. Op 7.500.000 arbeiders zijn er 4.500.000 landarbeiders. Deze bewerken 50% der bebouwbare oppervlakte, het overige land blijft onbewerkt en dient als jachtterrein der grootgrondbezitters. Bij gemis aan gereedschap, opleiding en voldoende zaaigoederen, is de opbrengst per Ha. ver onder die van andere landen. Terwijl b.v. Nederland 23,3 k. en Duitsland 21,3 k. tarwe per Ha. verbouwt, heeft Spanje er 9,3 k. per Ha.

Als de boer geen land heeft of pachten kan, verhuurt hij zich voor een loon dat beneden het levensminimum ligt. Vindt hij ook daar geen plaats, dan trekt hij naar het buitenland. Jaarlijks emigreren er 50.000 Spanjaarden die in hun land geen bestaan vinden.

De armoede op het platteland is zo groot, dat er streken zijn waar regelmatig mensen van honger omkomen.

De Spaanse industrie, die tijdens de oorlog goede zaken maakte, bevond zich lang voor de algemene crisis, in bedroevende toestand. In 1921 waren er in Spanje ongeveer 750 fabrieken gesloten. De overige moeten met regeringssteun recht gehouden worden. De lon van de industriearbeider, die niet geklommen waren in de vette jaren, daalden met de magere.

De arbeiders en boeren, materieel verpauperiseerd, zijn cultureel even slecht, 60% (d.i. 12.600.000 der bevolking zijn analphabeten. Waar aldus de culturele en materiële voorspoed ontbreken, kunnen demagogische voorspiegelingen ingang vinden.

De revolutionairen krijgen hun kans.

De Machtige C. N. T.

De socialisten in Spanje zijn gegroepeerd in 2 grote en 3 kleine partijen.

De sociaal-democraten, de anarchisten, de stalinisten, de trotskysten en de nationaal-Catalaanse communisten. De 3 laatsten zijn dwergpartijen zonder invloed. De sociaal-democraten met hun vakverbond U. G. T. (UNION GENERAL DE TRABAJADORES) is een grote partij, doch is reformistisch van strekking.

De enige revolutionnairen zijn de anarchisten. Zij hebben 2 verenigingen: De F. A. I. FEDERACION ANARQUISTA IBERICA) die werkt aan de verspreiding van de anarchistische idee, en de C. N. T. (CONFEDERACION NACIONAL DEL TRABAJO). Zij is de Spaanse sektie van de anarcho-syndicalistische internationale, „de I.A.A., INTERNATIONALE ARBEIDERS-ASSOCIATIE). Volgens hun leiders telt de C. N. T. 1.000.000 leden en zouden zij 2.000.000 arbeiders en boeren beïnvloeden.

Het anarcho-syndicalisme is voortgekomen uit een zuiver syndicalistische beweging op revolutionaire grondslag. Zij ontstond in Frankrijk. Met haar groei ontstond de theorie: de vernietiging van de staat, met als middel, de directe actie en als beginsel „anti-parlementair. Deze theorie is nauw verwant aan die van Michel Bakoenine. Vele anarchisten waren dan ook leden en leiders van de beweging. Later kwam de samensmelting van de anarchisten en syndicalisten met als basis: Anti-staat, directe actie, anti-parlementair.

In December 1931 werden op het congres van de C. N. T. te Madrid de volgende eisen gesteld: 1) onteigening grootgrondbezit.

2) inbeslagname van vee, zaaizaad en landbouwwerktuigen.

3) overdracht van de grond aan de landbouworganisatie.

4) afschaffing van grondrente, pacht, enz.

De C. N. T. gaf 24 tijdschriften uit. Zij had een dagblad te Madrid de „C. I. N." en een te Barcelona „SOLIDARIDAD OBRERA."

In de laatste maanden waren deze echter lange tijd verboden.

In troebele tijden lokken deze communisten plaatselijke stakingen uit, de voorpostgevechten. Werkte de tijd in hun voordeel dan breiden zij de stakingsgolf uit, totdat de algemene staking uitgeroepen wordt. De algemene staking beoogt het economische leven te ontwrichten en de revolutionnaire élan op te drijven. Totdat de staat vernietigd zij en een nieuwe orde opgebouwd kan worden.

Een ander aspect van hun werking is de strijd tegen het gevangenisstelsel. In de „Wapens Neder" van 25-12'31 verhaalt CARBO (een leider van de C.N.T.) het volgende:

„Op 14 April 1931 toen de republiek werd geproclameerd, drong de menigte met geweld de cellulaire gevangenis van Barcelona binnen om allen er uit te halen. Niet één bleef in de gevangenis." Ruiten, deuren en traliën werden vernield. De staat, die de gevangenis wilde herstellen, kon geen aannemer vinden, uit vrees voor de arbeiders. Toen de regering een patroon van de Baleareneilanden bereid had gevonden, weigerden de havenarbeiders de stukken te vertransporteren. Soldaten hebben het werkje moeten opknappen.

In 't blad vervolgt CARBO: „In 1924 gaf de staat bevel een cellulaire gevangenis voor vrouwen te bouwen. Het werk begon. De bouw werd onder buitengewone bewaking gesteld. Het gaf niets." De bouw werd stilgelegd en alhoewel verscheidene malen hervat, men kreeg steeds hetzelfde resultaat. In zover dat tot op het ogenblik van CARBO'S schrijven (1931) de vrouwengevangenis er nog niet staat.

Doch niet altijd zijn hun strijdmethode's geweldloos. Vele C. N. T.-leden zijn terroristen. Het inbrandsteken van kerken en kloosters, gruweldaden op priesters, bomaanslagen enz. is werk van hen.

Bij de laatste onlusten bleek uit het branden der gevangenissen wel duidelijk dat de C. N. T. weer de hand had in deze relletjes.

Merkwaardig is ook nog het dikwijls plaatselijke van deze opstanden. Catalonië is er gewoonlijk bij en Asturië heel dikwijls. Van andere provincies daarentegen hoort men nooit ongeregeldheden.

De reden hiervan moet men in de Spaanse politieke verhoudingen en toestanden zoeken.

Meer dan in enig ander land van Europa, kruisen verschillende mistoestanden zich in het Spaans politieke en maatschappelijke leven. Vooreerst en voorzeker het meest dringend, is de sociale wantoestand die eens en voor altijd moet opgelost worden. Doch ook het nationaliteitenvraagstuk zet het gemoed der bewoners, van het Iberische Schiereiland onder hoge druk.

Gelijk men weet, leven er in Spanje verschillende volkeren, die als ras, taal en cultuur geheel vreemd zijn aan elkander. De Spaanse koningen hebben voortdurend getracht de verschillende rassen samen te bundelen in een zogezegde „Spaanse Eenheidsstaat". Daartegen hebben de in Spanje wonende volkeren steeds gestreden en daarom hebben zij de republiek als de bevrijdster binnengehaald. Doch deze, inplaats der verdrukten tegemoet te komen en zowel op nationaal als sociaal terrein de wantoestanden op te ruimen, deed slechts noodgedwongen toegevingen, die ze achteraf weer poogde ongedaan te maken.

De bekende Nederlanse syndicalist A. Muller-Lehman komt tot hetzelfde besluit:

„Het eeuwenoude conflict, dat op de historie van de Spaanse staat een stempel drukt, heeft ook onder de republiek geen bevredigende oplossing kunnen vinden: alle geweldadige pogingen sinds 500 jaar om een Spaanse eenheid tot stand te brengen zijn slechts in schijn gelukt. Ook heden nog bestaat er geen Spaans ras en geen Spaanse nationaliteit. De tegenstelling tussen de verschillende stammen van het Iberische Schiereiland met verschillende talen en die leven onder geheel andere klimatologische en economische verhoudingen, anders naar aard en wezen, hebben altijd weer aanleiding gegeven tot politieke conflicten en tot revolutionaire opstanden."

Men ziet dat er heel wat omstandigheden zijn, die weinig hoop geven op een verwachting dat binnen afzienbare tijd, het mooie Spaanse land en het nobele Spaanse volk weer tot rust en orde terug zal keren.

Het Koningschap in Spanje had zeker zijn fouten en van ernstige, schuldige nalatigheid is hetzeker niet vrij te pleiten.

Maar we geloven toch dat de revolutie een slechte dienst bewezen heeft door de opruiming.

Het land is thans een ware chaos, waarin zelfs het meester van maatregelen tot verbetering onmogelijk blijkt.

ALGEMEEN OVERZICHT.

In de laatste weken zijn de Italianen sterk aan de overwinnende hand en mogen we de Italiaanse legerberichten geloven, dan zou men thans zover gevorderd zijn, dat de wegen naar Addis Abeba open liggen. Of de Italianen de Abessynse hoofdstad nog vóór de regentijd bereiken zullen zeggen de berichten niet.

Ook volgens berichten uit Addis Abeba ziet men daar met grote zorg de verderingen tegemoet. Van daar uit zijn versterkingen gezonden naar Ras Desta in 't Zuiden. De berichten spreken van 5000 man: maar zijn de reserves dan niet groter?

Intussen terwijl Italië Addis Abeba zal gaan veroveren, zal de Sanctiecommissie nog eens weer bij elkaar komen. Besproken zal worden: 1e. het voorstel om het exportembargo uit te breiden tot benzine, kolen, ijzer en staal en 2e. het rapport, uitgebracht van de commissie van experts, belast met het toezichthouden op de uitvoering der sancties.

Maar erg veel vertrouwen schijnt men in deze besprekingen ook al niet te hebben.

Zodat voor de zoveelste keer de Volkenbond weer een treurig figuur gaat slaan. De risee der naties!

Omtrent de Abessynse kwestie is er eind vorige week nog al een geruchtmakende zaak geweest, betreffende een schrijven van de Engelse regering, wat in Italiaanse handen is gekomen en daar gepubliceerd. Uit dit document werden in de Italiaanse bladen de volgende punten aangestipt:

In de eerste plaats, dat Engeland begin Maart, de datum van 't document, reeds vrij grondig de toestand in Abessynië had bestudeerd, men kende de toestand feitelijk in onderdelen, in de tweede plaats zou men zich afzijdig houden van de gebeurtenissen ook al zou Italië geheel annexeren en in de derde plaats zou men geen actie in de Volkenbond voeren doch trachten met Italië samen te werken.

In de latere berichten echter horen we niets meer van dit document, wat nu ook juist niet zó compromitterend voor Engeland zou zijn, als de Italiaanse pers wil doen vermoeden.

Omtrent de vrede in Europa lopen nog steeds kwade geruchten. Thans gaat België weer spoed zetten achter zijn nieuwe defensieplannen, want, zo zeide de Belgische minister, alle landen en Engeland vooral beschouwen het gevaar voor oorlog als zeer dreigend.

Een bericht uit Italië dat er een half millioen man behorende tot de lichtingen 1911-13 naar huis gezonden waren, werd eerst tegengesproken, later weer bevestigd. Maar zo dit bericht waar is, staat daar weer tegenover, dat Mussolini 1500 nieuwe bommenwerpers maken laat, waardoor Italië dan in het bezit zal zijn van 550 van deze oorlogswerktuigen.

In Spanje is men nog niet uitgevierd van de overwinning der linkse partijen. Aan 30.000 politieke gevangenen is amnestie verleend, waarvan een groot gedeelte heel begrijpelijk gaarne eens even wraak willen nemen op de partijen waaraan zij hun gevangenisstraf te danken hadden. Verschillende relletjes worden dan ook in de berichten meegedeeld, waarbij het in brand steken van verenigingsgebouwen van Katholieken en Nationaal Socialisten, alsmede enkele Kerken niet uitbleven.

In Duitsland blijft de toestand tussen het nieuwe Rijk en de godsdiensten erg gespannen. Er zijn weer nieuwe Jodenwetten gemaakt, waarbij Joodse geneesheren, wel deze functie kunnen blijven waarnemen, maar niet in 's Rijks dienst.

Na het grote aantal arrestaties van Katholieke geestelijken en jeugdleiders is het protest van kardinaal Schulte bij de Führer Hitler zonder succes geweest.

Hitler antwoordde dat de zaak aan de Justitie zal worden overgelaten, d.w.z. de Duitse Justitie, zoals die o.a. het proces te Leipzig en de deviezenprocessen tegen de katholieken hebben behandeld.

Ook zijn verschillende geheimarchieven van kloosters en kerkelijke instellingen in beslag genomen.

DE WERELD IN VOGELVLUCHT.

Overgenomen uit „Boletin Comercial" en „Beurs- & Nieuwsberichten".

In Spanje te Valladolid had een grote overstroming plaats, waardoor het huis en de kostbare bibliotheek van Cervantes werden verwoest.

Te San Juan in Porto Rico werd de commandant der politie, de Amerikaan Riggs door 2 nationalisten neergeschoten. De moordenaars zelf werden door de politie neergeschoten.

Uit de toespraak van Eden in het Engelse parlement blijkt wel dat een olie-embargo niet mogelijk is, wanneer de niet-leden van de Volkenbond niet voor minstens 70% meedoen.

In diezelfde rede, gaf Eden aan het Comité van vijf een hint, om weer eens uit te zien naar een vredespoging tussen Italië en Abessynië.

Amerika heeft bij de Douglasfabrieken 200 bommenwerpers besteld.

Voetbalwedstrijd: Spanje—Duitsland 1—2. Duitsland scoorde de winnende goal uit 'n strafschop.

De Italiaanse leden van de vloot-conferentie hebben hun Britse collega's medegedeeld dat een vlootverdrag Italië niet interesseert, dan nadat de sancties opgeheven zijn en de Britse vlootversterking uit de Middellandse Zee teruggetrokken is.

Men is van mening, dat dit de genadeslag is voor de vlootconferentie.

Ten einde de dreigende mislukking van de vlootconferentie af te weren, heeft Engeland een vlootverdrag voorgesteld tussen de drie mogendheden, de Ver. Staten, Engeland en Duitsland.

UIT NEDERLAND.

Het Algemeen Handelsblad deelt mede dat de regering bezwaar maakt tegen de overeenkomsten die de gemeenten den Haag en Rotterdam getekend hebben inzake de aanleg van een vliegveld onder Delft, in verband met de hoge kosten. Het Departement van Waterstaat gaf het plan in overweging om tot herschatting over te gaan van de benodigde gronden.

Gedurende de behandeling van de Indische begroting van de kamer wees Joekes op de stijgende criminaliteit in de Oost. Roestam becritiseerde de houding der Indische regering tegenover de Volksraad. Hij meent dat wat in 't plan van de arbeid aanbevolen werd tot dusver in geen enkel opzicht tot uitvoering is gebracht. Terlaan meent dat een verbetering van het corps burgelijke ambtenaren een landsbelang zou zijn en oefent scherpe critiek uit op de onderlinge verhouding van de ambtenaren en hun salarisregeling.

De gemeenteraad te Amsterdam heeft met 24 tegen 19 stemmen het voorstel van B. & W. aanvaard om het gehele Rokin te dempen.

Te Rotterdam in de gehouden vergadering van de gemeenteraad verzekerde burgemeester Droogleever Fortuyn, dat Rotterdam in een zeer gevaarlijke en moeilijke financiële positie verkeert. Er is slechts een weg om hieruit te komen, dat is om de regering de eerlijke verzekering te geven, dat men alles zal doen, wat in het vermogen ligt om bezuiniging toe te passen.

Spreker geeft toe, dat er reeds veel bezuinigd is, doch juist hierdoor zijn uitzonderlijke maatregelen nodig en het is onverantwoordelijk om van de gedachte uit te gaan, dat men deze maatregelen wel achterwege kan laten in de hoop dat de regering wel haar houding zal veranderen. Hij dringt erbij de gemeenteraad met de grootste klem op aan om niet te lang te dralen met het nemen van maatregelen, waaruit zijn goede wil blijkt.

NEDERLAND.

Het Nederlands als diplomatieke taal.

We lezen in Neerlandia:

In brede kring heeft het voldoening gewekt, dat de Nederlandse regering eindelijk besloten heeft, voor het diplomatieke verkeer met België, van de Nederlandse taal gebruik te maken. Vooral nu de Nederlandse regering ook met de Unie van Zuid-Afrika in het Nederlands correspondeert, was het logischerwijze niet langer mogelijk, zelfs niet om zogenaamde „practische redenen", aan het gebruik van de Franse taal vast te houden. Het kon immers toch niet door de beugel, dat de 8 millioen Nederlandse Staatsburgers en de 5 millioen Vlamingen, voor de 3 millioen Frans- of Waalssprekenden bleven onderdoen en dat Vlaamse ambtenaren met Nederlandse collega's nog langer gedwongen zouden zijn in een voor beide vreemde taal brieven en nota's te wisselen.

Het besluit van de Nederlandse regering, dat zeker niet getroffen werd zonder dat eerst overleg was gepleegd met Brussel, stelt nu, gelukkig, een einde aan een allerdwaaste toestand, die reeds veel te lang heeft geduurd.

Hierbij mag zeker in herinnering gebracht worden, dat het gebruik van het Nederlands, als diplomatieke taal tussen de Wetstraat en het Plein, steeds een der programmapunten van het A.N.V. is geweest. Lang vóór de oorlog werd reeds in die zin gejiverd en toen, na het herstel van de vrede, in 1919—1920, de verspreide leden van de groep Vlaanderen weer bij elkaar werden gebracht, was een der eerste zorgen van het bestuur dit punt ook weer aan de orde te stellen. Herhaaldelijk werden daarop betrekking hebbende verzoekschriften door de heren Omer Wattez en Mr. W. Thelen, als voorzitters, steeds met M. J. Liesenborghs als secretaris, aan de Belgische ministers van Buitenlandse Zaken, Jaspar en Hijmans, overgemaakt, terwijl in het Noorden, door het Hoofdbestuur, in dezelfde richting, bij de Nederlandse regering stappen werden gedaan. Verscheidene Vlaamse en Noordnederlandse dagbladen namen het voor deze hervorming op en hielden de openbare mening wakker, terwijl mede door de zorgen van de groep Vlaanderen van het A.N.V., verscheidene malen in het Parlement werd geïnterpelleerd. Zonder haar invloed in dezen te willen overschatten, meent de groep Vlaanderen dan ook, dat zij toch in vrij ruime mate tot het verkrijgen van de thans bereikten uitslag heeft bijgedragen en het is zeker niet zonder voldoening dat zij hierop mag wijzen. Zij vertrouwt bovendien, dat de Belgische regering, van haar kant, niet aarzelen zal het Nederlandse voorbeeld te volgen en voortaan, voor hare betrekkingen met de Nederlandse overheidspersonen, geen andere taal meer dan het gemeenschappelijke Nederlands zal gebruiken.

CURAÇAO.

Vergadering S. C. E. O. M.

Men verzoekt ons mede te delen dat Dinsdag a.s. 3 Maart een algemene Vergadering van de Sceom plaats zal hebben in het lokaal van de Volksbond op Otrabanda om 8 uur.

Gezien de belangrijke onderwerpen, die deze avond zullen behandeld worden, meent het Bestuur op ieders tegenwoordigheid te mogen rekenen.

Jaarverslag Ambachtsschool.

We ontlenen aan het door het Bestuur der School gezonden verslag het volgende:

Op 2 Januari werden de lesssen aangevangen voor de oude cursussen terwijl op 7 Januari de cursussen begonnen voor de nieuwe leerlingen in mach.-bankwerken en timmeren.

Het totaal aantal leerlingen waarmede het jaar werd ingezet bedroeg 88, waaronder 58 leerlingen voor mach.-bankwerken en 30 voor timmeren, resp. over drie en twee klassen klassen verdeeld.

Het gedrag en ijver van de leerlingen is zeer goed te noemen.

Moedwillig verzuim is bijna niet voorgekomen, alleen komt het wel voor, dat leerlingen, die ver wonen te laat komen, omdat zij hun busje missen.

Ook de brug over de haven is daarvan wel eens de oorzaak geweest.

In de loop van dit jaar hebben 17 leerlingen tussentijds de school verlaten, **t.w. 15 leerlingen, welke werden weggestuurd** wegens onvoldoende ijver of gedrag en twee zonder opgave van redenen, zodat dus 71 leerlingen aan het eind van de cursus aanwezig waren.

Van deze leerlingen hebben 14 jongens eindexamen gedaan, nl. 7 voor mach.-bankwerken en 6 voor timmeren.

Aan 13 jongelui kon het einddiploma worden uitgereikt, één candidaat moest worden afgewezen.

Van de geslaagden zijn er vijf in de werkplaats van de C.P.I.M., drie bij het Dep. van Openbare Werken, een in het dok van de C.S.M., twee in de werkplaats van de K.N.S.M. en twee in de werkplaats van Nederhorst.

Voor het eerst is dit jaar het vak technisch Engels ingevoerd voor de leerlingen van het derde leerjaar.

In April is een cursus begonnen voor electriciëns, terwijl in Juli een cursus begon voor loodgieters.

Het is niet de bedoeling een groot kwantum van bovengenoemde vaklieden te kweken maar alleen zoveel als nodig is, om in de behoefte te voorzien.

Elk jaar zullen voor de zo juist genoemde vakken dus geen leerlingen kunnen worden opgeleid.

Gedurende het jaar werden de volgende vacanties gegeven:

Paasvacantie van 18 April tot 29 April.

Grote vacantie van 30 Aug. tot 26 Sept.

Kerstvacantie van 20 Dec. tot 6 Januari.

Bovendien was er geen les op 19 Maart, de naamdag van de school en op 30 April, de geboortedag van H.K.H. Prinses Juliana.

Wat personeelveranderingen betreft werd op 1 Maart plotseling ontslag genomen door den Heer de Hoop, waardoor enige lessen werden gecombineerd.

Op 30 September trad de Heer Nooyen in dienst als leraar in timmeren en aanverwante vakken.

Gedurende het jaar werd door de hierna te noemen heren les gegeven:

S. Schouten, Directeur der school in:
Practijk mach.-bankwerken, stoomwerktuigkunde, Vaktekenen, projectieleer, materialenkennis, werktuigkunde, natuurkunde, gereedschapleer.

P. v. Heeswijk als leraar in:
Ned. Taal, Rekenen, natuurkunde, Algebra.

Da Costa Gomez als leraar in: Meetkunde.

J. Jonkhout als leraar in:
Rekenen, Ned. Taal, Engels.

P. Kwiers als leraar in: Practijk timmeren.

A. Nooyen als leraar in: Practijk timmeren, Vaktheorie, Technisch schetsen, Projectieleer, Vaktekenen, Materialenkennis, Vaktheorie (loodgieters).

Op 7—14 en 21 December is er gelegenheid geweest tot het inschrijven van nieuwe leerlingen.

Hiervan hebben 67 jongens gebruik gemaakt, doch op het toelatingsexamen, welke werd gehouden op 21 December, is gebleken dat 24 jongens moesten worden afgewezen wegens te weinig kennis.

Het toelatingsexamen bestond uit een opgave en een dictée in de Ned.-Taal en 10 rekenopgaven.

Op 6 Januari is de school weder begonnen.

S. Chr. Schouten,
Directeur.

Touristenschip Brittanic.

Dit schip wordt Zaterdag a.s. hier verwacht in de Caracasbaai met 619 touristen.

Het schip zal diezelfde dag om 12 uur 's middags via Cartagena, Cristobal, Kingston, Havana naar New York vertrekken, in welke laatste haven het schip **op 10 Maart a.s. te 7 uur v.m. verwacht** wordt.

Touristenschip Evangeline.

Wordt Vrijdag hier verwacht om 8 uur 's morgens aan de Prins Hendrik Werf en vertrekt om 5 uur in de namiddag.

West-Indische Gids.

Het Februari Nummer van dit tijdschrift bevat de volgende artikelen:

St. Barthelemy in den Zweedschen tijd, door P. de Barbanson O.P.

Suriname onder Engelsch Bewind door W. R. Menkman.

Dit artikel is een grondige bespreking van het academisch proefschrift van J. F. E. Einaar „Bijdrage tot de kennis van het Engelsche tusschenbestuur van Suriname 1804—1806."

Chauffeursmanieren.

Zaterdagavond hadden twee buschauffeurs oneenigheid, wat meer kan voorkomen. Maar minder goed was, dat ze dit op de publieke weg wilden uitvechten. Op de grote weg bij Wishi stond een bus stil en de andere zette zijn bus dwars over de weg, zodat het ganse verkeer stilstond; en dit op de drukke Zaterdagavond.

Terwijl de heren hun twist aan het uitvechten waren, kwam echter de politie, die beide chauffeurs in arrest stelde.

De een werd met zijn bus naar Cas Chiquito gebracht, de andere naar de stad.

Het proefschrift van Dr. M. F. Da Costa Gomez.

Van den uitgever (we vermoeden via den auteur) H. J. Paris te Amsterdam ontvingen we het proefschrift van onzen jongsten Curaçaosen Doctor, **Het Wetgevend orgaan van Curaçao**, samenstelling en bevoegdheid bezien in het kader van de Nederlandse koloniale politiek.

Slechts een vluchtig overzicht hebben we nog kunnen geven aan dit werk, wat we zo juist ontvingen.

Het kloek uitgegeven bijna 200 bladz. grote werk, draagt tot motto een citaat, uit art. 6. der Algemeene beginselen van de Staatsregeling van 1798: „Doe eenen „ander niet, hetgeen gij niet wenscht „dat aan U geschiede. Doe aan anderen „ten allen tijde, zoo veel goeds, als gij, „in gelijke omstandigheden, van hun „zoudt wenschen te ontvangen."

In zijn voorwoord zegt de Schr. dat het blijkt, dat sinds de aanvang der koloniale politiek Curaçao werd achtergesteld en sinds 1925 ook bij Nederlandsch Indië.

Willen de Staten-Generaal een einde maken het historische onrecht van 1865, waardoor aan het Curaçaosche volk een voksvertegenwoordiging is onthouden, dan zullen zij de gronden voor de toekenning van het kiesrecht en voor de macht der Staten niet moeten zoeken in de re-

NIEUWE SKI-COSTUUMS: Het Canadeese team trok te Garnisch-Partenkirchen zeer de aandacht door hun originele klederdracht.

glementen der andere Staatsdelen, maar in den eigen aard dezer bevolking.

Het antwoord is dan duidelijk.

We hopen later nog op dit werk eens te kunnen terugkomen.

Circulaires.

We ontvingen de volgende circulaires toegestuurd, die de vorige week door de C.P.I.M.-directie zijn uitgegeven.

Beide circulaires zijn van 12 Februari 1936 en waren getekend: Schonegevel.

Ter documentatie geven we ze hier weer:

Aan de Employé's.

Het is mij eene behoefte U hierbij mijne groote waardeering uit te drukking voor Uwe houding gedurende de stakingsweek.

Het is niet alleen, dat velen Uwer bij voortduring gedurende 12 uren hard werk moesten leveren; meer waard is mij de spontane blijmoedigheid waarmede alle bezwaren tegemoet gekomen werden, de vaste wil om ten koste van alles het bedrijf gaande te houden en de keurige wijze waarop zulks geschiedde.

Laat mij U verzekeren, dat zoowel de Directie in Holland als ik trotsch zijn op zulk een staf; wij wisten wel, dat wij altijd op U kunnen rekenen, doch eene demonstratie van Uwen geest zooals verleden week geschiedde, doet mij altijd veel goed.

Ik maak geen onderscheid tusschen die wien het tot taak viel om veel overwerk te doen of diegenen die ondanks molestatie en aanwezigheid gezin in de stad, toch immer present waren en diegenen die hun gewone werk deden: ik ben overtuigd dat dezelfde geest allen bezielde en ik zeg U hierbij daarvoor van harte dank.

Aan **de Holl.** Contractarbeiders.

De geschiedenis heeft immer getoond, dat zoodra er moeilijkheden ontstaan, Hollandsche jongens de jas uittrekken om deze moeilijkheden te lijf te gaan.

Het heeft mijn Hollandsch hart goed gedaan te zien hoe deze geest nog steeds waardig is onder Hollanders. Niettegenstaande de vele moeilijkheden, bedreigingen en molestaties, waarbij u onvoldoende beschermd kondt worden, hebt gij erop gestaan uw plicht te doen niet alleen, doch zooveel te doen als gij kondt en van u gevraagd werd.

Ik ben er zeer trotsch op te zien hoe onze Hollandsche jongens zich gehouden hebben en zich loyaal tegen onze maatschappij hebben getoond; trotsch als Hollander en dankbaar als leider dezer onderneming.

Ik betuig U hierbij openlijk mijn groote waardeering en besten dank.

We willen hier nog alleen onze grote verwondering uiten over de zinsnede **Niettegenstaande de vele moeilijkheden, bedreigingen en molestaties, waarbij U onvoldoende kondt beschermd worden."**

Vele molestaties! !

Onvoldoende bescherming! !

Wie hier heeft daar iets van gehoord?

We hebben al eens eerder gewezen op ergelijke overdreven sensatiegeruchten, die op de Isla, naar aanleiding **van de staking werden rondverspreid en waaruit an blijken moest, hoe terecht door de** C.P.I.M.-directie in die dagen der staking was aangedrongen op een afkondiging van de staat van beleg.

We zien thans welk standpunt de directie zelf in haar officiële circulaires daaromtrent inneemt.

Oud Missionaris Pater A. W. Scheffers O.P. †

Donderdag 6 Febr. bevond de weleerw. Pater Aegidius W. A. Scheffers O.P., assistent in de parochie van den H. Joannes den Dooper te Schiedam en rector an de zuster Dominicanessen aldaar zich voor het afleggen van een bezoek te Amsterdam, om des avonds weer naar Schiedam terug te keren.

Op straat is Z. Eerw. plotseling onwel geworden, waarna men hem in een winkel in de Staalstraat heeft binnengedragen. Door een ambulance-auto van de geneeskundige dienst is pater Scheffers daarna naar het Onze Lieve Vrouwe Gasthuis overgebracht, bij aankomst aldaar de levensgeesten reeds geweken waren. Het H. Oliesel werd nog toegediend.

Pater Aegidius W. A. Scheffers werd Februari 1874 te Schiedam geboren. September 1894 trad hij in de orde r Dominicanen, terwijl hij 12 Augustus 1900 priester gewijd werd.

Kort na zijn priesterwijding vertrok **pater Scheffers naar de missie in Curaçao, vanwaar hij na enige jaren naar Nederland terugkeerde. Op** verschillende plaatsen is Z. Eerw. daarna als kapelaan werkzaam geweest, zo o.a. te Rotterdam. Sedert 30 September 1935 vertoefde hij te Schiedam.

Wetenswaardigheden.

Iets over de film.

Een boek schrijven kost nauwelijks meer dan wat papier en inkt, of enige slijtage van uw schrijfmachine.

Maar een film kost tonnen! Men kan zonder veel moeite een boek klaar maken; Edgar Wallace schreef sommige van zijn romans in vier, vijf dagen. Lukt het boek en vindt het grage lezers, des te beter. Lukt het niet en kan men zelfs geen uitvinder vinden, enfin, dan is men daardoor tenminste nog niet failliet. Men kan echter niet ongestraft een film maken die onvertoond blijft, want dit betekent een verlies van tonnen gouds.

De krant weet ons te vertellen dat het salaris van de kleine Shirley Temple, „'s werelds lieveling", met dertien honderd dollar per week... **verhoogd is (ja, ik vergis me niet en u leest het inderdaad goed), VERHOOGD is**, dan is het waanzinnige in deze geschiedenis alleen voor rekening van de filmfabrikanten.

Het is een gemakkelijk rekensommetje om na te gaan dat een film, indien de salarissen der „sterren" normaal waren, ineens de helft minder zou kosten. Daarbij is het ook niet van geringe betekenis wat de regisseur en de cameraman in de wacht slepen. Alleen het lagere personeel ontvangt normale salarissen.

Met andere woorden: de film verslindt tonnen zonder dat het ergens voor nodig is.

Men mag van Rusland zeggen wat men wil, maar een feit is dat de Russische film, als kunstwerk hoger staat als het werk van Hollywood of Neubabelsberg. En toch kent de Russische film geen „sterren" noch de daarmee samengaande krankzinnige salarissen. De Rus beschouwt de filmer als de grote man en bezoldigt hem daaraan evenredig. De spelers of speelsters verdienen allemaal minder. En dat is redelijk en billijk.

Anderhalf jaar geleden heeft een regisseur van Hollywood zelf gezegd dat in 1935 Hollywood zou ineen storten. Dat zijn voorspelling niet is uitgekomen, ligt aan de factoren die James Whale toen nog niet kennen kon.

Het klinkt misschien ongelofelijk, maar het is niet minder een feit dat het Legion of Decency met zijn wereldinvloed de redding is geworden van Hollywood. De films door deze vereniging geinspireerd of aangemoedigd, vielen beter in de smaak dan de producten van voordien, die langzamerhand een wereldwalging begonnen te wekken.

Misschien is het jammer dat Hollywood niet te gronde gegaan is. Het Legioen van Eerbaarheid had dan meteen zorg kunnen dragen dat de film van later ethisch én aesthetisch en commercieel in betere banen geleid werd.

L.

Sovjet-Rusland heeft in 1934 op de wereldmarkt 33 sprekende **en stomme** films verkocht, voornamelijk aan West-Europa **en de Verenigde Staten van Amerika.**

Krantenjongen.... multi-millionair.

WILLIAM FOX EEN ZWENDELAAR?

Hoe hij tot filmmagnaat opklom.

Er doet zich weer een gelegenheid voor om het portret op te hangen van een filmgrootheid. Deze gelegenheid ontstond uit een bericht, dat de filmmagnaat William Fox gerechtelijk vervolgd zal worden wegens verduistering van een bedrag van twaalf en een half millioen gulden ten nadele van de Film Theatre, Corporation.

Het gerecht zal dus nog moeten uitmaken, of Fox inderdaad als een soort Kreugertje uit de strijd zal treden. Inmiddels zit het leven van dezen filmfabrikant zo vol met avonturen, dat men voor een geval meer of minder waarlijk niet behoeft te schrikken. Ziehier het verhaal van zijn leven, dat arm begon en schatrijk verliep. Voor de juistheid van alle bijzonderheden kunnen wij uiteraard niet instaan. Wij geven het relaas zoals wij het vonden in een archief.. Zeker kunnen wij het niet eens zijn met de waardering, die de samensteller blijkt te bezitten voor bepaalde handigheden van Fox, welke handigheden de publieke smaak en de eerlijke levensbeschouwing zonder blikken of blozen opofferden als het er om ging geld te verdienen.

Ook kunnen wij weinig respect hebben voor het feit, dat William Fox de man zou zijn die het sterren-systeem heeft uitgevonden, d.w.z. die eigenlijk films maakte om aan een bepaalue actrice of acteur gelegenheid te geven voor het publiek te verschijnen. Want dit betekent, dat zowel de film, als de ster en het publiek alleen gebruikt worden om den fabrikant rijker te maken, terwijl het toch ook nog wel van betekenis is, of een film invloed uitoefent op de mensen, die de film zien.

Uit de levensloop van den heer Fox zal blijken, dat hij zich van deze invloed niet veel heeft aangetrokken. In deze geest gelezen kan zo'n levensverhaal nog wel eens nuttig zijn.

William Fox werd dus vervolgd wegens fraude. Deze fraude zou gepleegd zijn in de jaren, dat Fox de absolute leiding der Theatre Corporation in handen had. Vaak hebben grote mannen hun opkomst te danken gehad aan dromen uit hun jeugd. Zo ook William Fox. Reeds als kleine jongen voelde hij dat hij zich moest gaan bewegen op het gebied van de „show business", het toneel, variété en vaudeville. Op jeugdige leeftijd kwam hij met zijn ouders uit Hongarije, waar hij was geboren in het kleine stadje Tulchva, naar Amerika. Zijn familie leefde met vele andere in een der armste wijken van New-York. Als de kleine Fox niet op school was, liep hij met zijn kranten en ook hielp hij het familie-„kapitaal" vergroten door het verkopen van doosjes schoensmeer, die zijn vader thuis op een keukenkacheltje maakte. Zijn neiging tot het toneel kreeg de jongen, doordat hij zo vaak goedkope schouwburgjes in zijn buurt bezocht. Hoe arm hij ook was, altijd wist hij enkele centen bij elkaar te krijgen om een voorstelling bij te wonen. Ook wist William als hulp op te treden in een van die theatertjes, toen hij nog maar een jaar of twaalf was. Op zekere dag vertelde hij zijn moeder van zijn luchtkastelen en zeide: „Toch zal ik nog eens van mijn leven een eigen theater bezitten, al word ik ook tachtig jaar." Zijn dorst naar kennis wist hij enigszins te lessen, door zijn vrije uren door te brengen in tweedehands-boekwinkels, en daar alles wat binnen zijn bevattingsvermogen lag, in zich op te nemen. Huiselijke omstandigheden dwongen hem, op 15-jarige leeftijd de school te verlaten en zijn kost te verdienen als helper van een glazenwasser tegen een salaris van $ 5 per week. Vóór hij 21 jaar was, had hij het tot voorman gebracht in de onderneming waar hij werkte. Intussen was hij getrouwd. Fox, die altijd huiselijk was geweest, beschouwt het huwelijk als een keerpunt in zijn leven. Hij verdiende toentertijd $ 17 per week, hetgeen genoeg was om als vrijgezel te leven, maar onvoldoende om een huisgezin te onderhouden. Maar het feit, dat hij geen geld had, weerhield Fox ervan, zich aan het toneel te wijden. Om in het onderhoud te kunnen voorzien, verhuisde Fox met zijn vrouw naar een straat in New York, waar vele z.g. „penny arcades" waren, winkeltjes, die te vergelijken zijn met onze vroegere stuiverbazars.

Zijn eerste theatertje.

Hij hoorde, dat hij een kleine zaak kon overnemen op Broadway, een klein theatertje. Hij wilde het graag hebben en in zijn angst dat een ander hem voor zou zijn, beging hij een der weinige misslagen van zijn loopbaan. Hij belde den eigenaar op en deelde hem mede, dat hij de zaak eens wilde bezien, en dat hij er wel zin in had. Toen de toekomstige filmmagnaat zijn inspectie begon, werd hij overdonderd door de massa's mensen, die de inrichting binnenstroomden, hun dubbeltje in de gleuf van de kaartjesautomaat wierpen, en de zetels van het zaaltje bezetten. Oningewijd in de trucs van de sluwe zakenmensen, was Fox dadelijk bereid, zijn derde deel à $1.666.66 te betalen. Van deze som had hij $ 1000 overgespaard, de rest moest hij lenen. Dadelijk na koop daalde het aantal bezoekers geweldig en hij leerde de wreede waarheid. De vroegere eigenaar had de plaats een beetje „hartig" gemaakt door voorbijgangers te huren, die voor een door hem te voren gegeven dubbeltje de inrichting bezochten. Maar de nieuwe eigenaar was niet terneergeslagen. Al dadelijk toonde hij grote eigenschappen te bezitten als theaterdirecteur. Hij maakte er een galerij in, die hij inrichtte als schiettent, buiten liet hij een clown of goochelaar zijn kunsten vertonen; toen alles goed ging, richtte hij zelfs een bioscoopzaaltje in. Dit was in die dagen een waagstuk en de meeste mensen beschouwden het dan ook als iets, dat slecht moest aflopen. Maar toch waren er enkelen, die een dubbeltje eraan waagden, om een enkel bewegend plaatje te zien. Spoedig verspreidde zich het **nieuwtje van dit theater als een lopend vuurtje**, de toeschouwers stroomden gestadig toe. De bezoekers ontvingen hun wisselgeld in de vorm van pennies, zodat zij allicht werden verleid er beneden een kaartje voor het zaaltje voor te kopen. Het klantenaantal vermeerderde zich zó spoedig, dat de clown en de goochelaar gemist konden worden en de politie er aan te pas moest komen om de rijen mensen goed naar binnen te loodsen. Dat bioscooptheater was met zijn 145 plaatsen het kleinste theater ter wereld. Naarmate hij meer ondervinding opdeed, werd hij brutaler en ondernam hij grotere waagstukken. Spoedig kocht hij wederom twee kleine theaters en vervulde aldus de schone droom zijner jeugd. Daarna kreeg hij het Dewey- en het Gotham-theater in zijn bezit. Hij werd toen reeds beschouwd als de invloedrijkste man in de amusementswereld. Men begon speciale aandacht te wijden aan Fox en zijn ondernemingen. Hij associeerde zich met den beroemden Timothy Sullivan, een oud vriend van hem, die naast zijn politieke bezigheden altijd veel belangstelling gehad had in theaterzaken. Het gevolg dier samenwerking was het City-theater in de 14e Straat. Onder de vele verbeteringen, die Fox in de theaterleiding invoerde, behoort het instellen van een nauwkeurige boekhouding. Voordien waren de meeste theateradministraties zeer slordig. Een acteur werd b.v. geëngageerd, zijn salaris en de afspraken werden op een kladje geschreven of uit het hoofd onthouden. Van het begin af heeft Fox een geregelde boekhouding gevoerd en deed hij alles zelf. Een zijner andere belangrijke daden was het aankopen van de Academy of Music. In 1910 nam hij het voor $ 100.000 huur per jaar over. Dit was de hoogste prijs, die tot dusverre voor een theater was betaald. Hij voerde hier het programma in, dat bestaat uit het vertonen van films, afgewisseld door vaudeville, hetgeen tot op de huidige dag in de grote theaters wordt gevolgd. Hij begreep, dat de nieuwe ondergrondse trein naar zijn stadswijk de oorzaak zou worden van een veel drukker verkeer en dus ook meer toeschouwers zouden kunnen komen. De tijd leerde, dat hij goed had gezien. Toen hij een steeds groter aantal theaters in handen kreeg, vond hij, dat de bronnen, vanwaar hij zijn films kreeg, niet voldoende leverden, en dat bovendien die films slecht waren. Dit was in 1913. Hij wilde toen zelf een filmfabriek oprichten, stichtte de Fox Office Attracting Cy, en zond J. Cordon Edwards naar Europa, om de beste regie-methoden te leren.

Zijn eerste film.

Hij huurde een studio en de eerste Fox-film „Life's Shopwindow" werd gedraaid onder regie van Edwards.

Een andere mijlpaal in zijn levensgeschiedenis is het vervaardigen van de film „Daughter of the Gods" die $ 700.000 kostte, een aardig bedrag voor die tijd en ook nog voor de tegenwoordige. Weer schudden de voorzichtigen het hoofd, toen Fox Annette Kellerman, de beroemdste zwemster, met enkele andere nymphen naar Jamaica, Engels West-Indië, stuurde, om scènes voor deze film te spelen. Weer gaf de tijd Fox gelijk... Een der grootste sensaties van die tijd was „Over the Hill", een film, welke een jaar lang op Broadway draaide! Het bewerken voor de film en het regiseren ervan werd aan anderen toegeschreven, maar ingewijden wisten, dat Fox er een der belangrijkste aandelen in gehad had.

Intussen kwam hij door zijn filmwerkzaamheden in strijd met de grote filmtrust van die dagen, de General Film Cy en de Motion Picture Patents Cy.

Deze organisatie vertelde Fox, evenals zij dat tot verschillende andere fabrikanten zeide, dat hij slechts dát soort films mocht maken, dat zij hem opgaf. Maar Fox, die achter zijn zachtmoedig uiterlijk een strijdlustige natuur verborg, knoopte de strijd tegen de organisatie aan. Na jaren van gerechtelijke schermutselingen, slaagde hij erin, het monopolie van zijn concurrenten te breken. Deze overwinning van Fox heeft een tweeledige betekenis gehad voor de filmindustrie. Daardoor konden de fabrieken zich ontwikkelen, de vooraanstaande spelers kregen de plaats, die hun toekwam. Voordien had de trust, uit vrees, dat de lievelingen van het publiek te hoge financiële eisen zouden gaan stellen, geweigerd hun namen te vermelden, behalve die van Mary Pickford. De opkomst van het „star-systeem, en het verlangen van het publiek, bepaalde artisten te zien spelen, is hoofdzakelijk een gevolg van Fox' optreden.

Het grootste...

Na jaren van gestadigde, maar kalme vooruitgang, was er weer een gewichtige stap te doen en Fox kocht het Roxy-theater, het grootste theater der wereld. Deze daad was de eerste van een nieuwe reeks uitbreidingen. Vervolgens kocht hij de „West Coast Chain", een maatschappij, die eigenares was van 250 theaters, daarna de zeven Ascher Theaters te Chicago, de 50 Saxe-theaters en Wisconsin en Iowa, 20 theaters in New Engeland, en thans weer pas de Loewgroep, waardoor zijn totaal-aantal theaters thans ongeveer 800 bedraagt! Zijn trots van de laatste jaren is de invoering van de „movietone".

Terwijl vele anderen bezig waren een filmbegeleiding op gramofoonplaten vast te leggen en die tegelijk met de vertoning der beelden ten gehore te brengen, zocht Fox naar een geheel nieuw systeem, dat theoretisch reeds opgelost was, maar in de praktijk op grote moeilijkheden stootte. Volgens dat stelsel werd het geluid als het ware op de film gefotografeerd, zodat er niet de minste moeilijkheden bestonden, een samenloop van beeld en geluid te krijgen. Fox zag een grote toekomst voor dit stelsel weggelegd.

Geluidsjournaal

Als eerste resultaten vernam de buitenwereld, dat Fox een Movietone uitgaf. Hiernaast vervaardigde Fox „in Old Arizona", de eerste grote klankfilm, die geheel met klank is opgenomen. Dan zijn er de komische „talkies", als de films van Robert Benchley en Clark en McCollough, een dramatische film „Napoleon's Barber en korte „interviews" met o.a. koning George, Bernard Shaw, den Prins van Wales, ex-koning Alfonso, enz., waardoor het publiek in aanraking werd gebracht met de groten der aarde. Dit alles heeft de naam van Fox op een mijlpaal in de geschiedenis der filmindustrie gezet. Hij was de eerste, die kinderfilms produceerde, o.a. „Jack and the beanstalk" waarin hij de rollen door kinderen liet vervullen. Hij was de eerste die de Wild-Westfilms invoerde. Hij was wederom de eerste, waar het betrof het stichten van filialen in Europa en andere werelddelen.

DE FILM VAN DE WEEK.

Van 24 Febr. tot en met 1 Maart 1936.

A. Onderstaande films kunnen beschouwd worden als niet aanstotelijk en geschikt voor publiek vermaak.

In Cinelandia.

Charlie Chan's Courage.
Curly Top.
Young Eagles.
Shawberry Rean.
Los Miserables.

Roxy.

Curley Tops.
Happiness Ahead.
Mrs. Wiggs of the Cabbage Patch.

In Hollywood.

Happiness ahead.

B. Onderstaande Films bevatten gedeeltes die aanstoot kunnen geven, wegens gewaagde toespelingen, grofheden, misleidende voorstelling van zaken of gebrek aan kiesheid. Deze films worden niet positief goed- noch afgekeurd, maar zijn TOELAATBAAR VOOR GEESTELIJK VOLWASSENEN.

Een bezoek aan deze films kunnen we in 't algemeen niet aanbevelen.

De andere in deze lijst niet genoemde films, moeten of wel omdat ze slecht zijn, of wel omdat hier geen beoordeling over gegeven is, vermeden worden.

Cinelandia.

Public Hero No. 1.
Mark of the Vampire.

Hollywood.

Stingaree.
Strictly Dynamite.

GEMENGD NIEUWS.

Vliegende wereldreizigers.

Philias Fogg vindt tegenwoordig navolgers, die zijn record van tachtig dagen met stukken slaan. Wie per boot en per vliegtuig reist, met de luchtlijn Amsterdam—Batavia als schakel tussen West en Oost, doet het op zijn gemak in ruim een maand. Zodra de luchtverbinding Manilla—San Francisco ook voor passagiersvervoer ingericht zal zijn, wordt het zelfs mogelijk in drie weken een wereldreis te maken.

Verschillende wereldreizigers zijn kort geleden per K.L.M. vertrokken. De eerste was Captain Redcliffle, Secretaris van de Royal Automobile Club, die de 24ste Januari uit Londen vertrok, per K.L.M. tot Singapore reisde en per Qantas Airways tot Brisbane, een familiebezoek in Melbourne zal afleggen per boot naar San Francisco en per vliegtuig naar New York gaat en vervolgens naar Engeland terug vaart.

De tweede is de heer Richard Berlin, directeur der Hearst dagbladen in America. Hij reist naar Honoloeloe, Japan en China, komt eind Februari te Singapore aan boord van het K.L.M.-vliegtuig, waarmee hij naar Amsterdam reist, om van hier per boot naar Amerika terug te keren.

De belangwekkendste wereldreis uit aviatisch oogpunt belooft die van den Heer Leo Kieran, redacteur der North Newspaper Alliance, te worden. Hij wacht tot de Pan American Airways behalve post oak passagiers over de Stille Zuidzee gaat vervoeren, en steekt daarna van wal. Zijn reisschema wordt:

New-York—Plymouth per boot	5	dagen
Plymouth—Londen—Amsterdam (trein en vliegtuig)	1	dag
Amsterdam—Singapore per K.L.M.	6	dagen
Singapore—Manilla per boot	5	dagen
Manilla—SanFranscisco per Pan American Airways	4½	dag
San Francisco—New York per United Airlines	½	dag
	22	dagen

Indien tegen die tijd de dienst Soerabaja—Manilla van de K.N.I.L.M. eveneens functionneert, reist hij met de K.N.I.L.M. naar Soerabaja en Manilla. De reisduur wordt dan 19 dagen.

„Tot uw dienst, mijne heren!"

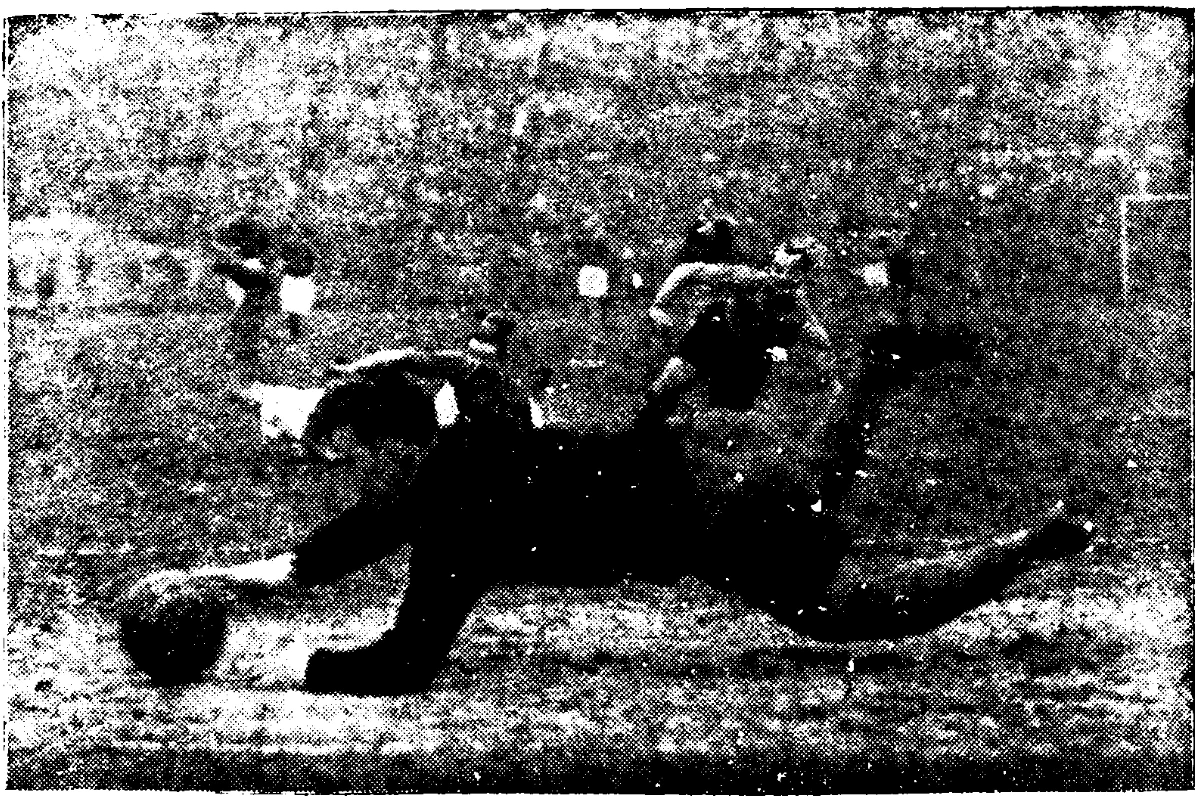
In Parijs is een genie-officier, die zijn uniform afgelegd en voor de ruwe pij der Broeders van den H. Johannes van God verwisseld heeft. Deze Broeders houden zich hoofdzakelijk bezig met de verpleging van krankzinnigen. Op zekere dag achtervolgde hem in de straten van Parijs een ruwe bende apachen, die hem luide toeriep: „Weg met de Jezuïeten!" Broeder Magalon, zo heet thans de officier, keerde zich om en zei rustig: „Ik ben geen Jezuïet, ik verpleeg krankzinnigen, ik ben geheel tot uw dienst, heren!"

De twistzoekers zwegen en zochten vlug een heenkomen in een zijstraat.

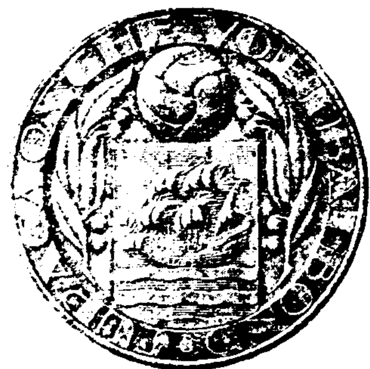
Mooi is de durf, maar de prachtigste durf is, zich te onderscheiden van een slappe omgeving, de durf om een eer er op na te houden, de durf om zijn eer te handhaven, de durf om door te zetten, ondanks het dagelijkse gedrens van de grapjassen, die zo dol geestig kunnen wezen op ieder terrein, waar het dier zich uitleeft. Durf te willen volharden, zelfs ondanks herhaalde zwakheid, ja zelfs ondanks herhaalde beschaming. Durf zoals Petrus durfde, die zeer domme dingen deed en met een berouwvolle bede in 't oog, vertrouwvol tot Jezus opschouwde: „Heer, gij weet alles, Gij weet, dat ik U liefheb. Die de durf heeft in Gods kracht iets te willen wezen, die is werkelijk wat.

Aankomst en vertrek der schepen van 26--29 Februari 1936.

SS.	Aank.	Van	Vertr.	Naar
Barneveld	26	Hamburg, Amsterdam	26	Cristobal, Costa del Pac
Midas	26	S. Dom, N. Dom, Haiti	—	Curaçao
Atlas	26	Jeremie, P. au Prince	—	Curaçao
Dalvangen	26	Paramaribo.	26	New Orleans
Mimi Horn	—	Curaçao	26	P. Colombia
El Libertador	27	Maracaibo, Aruba	27	Aruba, Maracaibo
Amazone	27	New York	27	Aruba, Maracaibo
Crijnssen	27	P. Limon	27	Amsterdam, Hamburg
Evangeline	28	New York	28	Cristobal, New York
Medea	28	Maracaibo	28	P. Cabello, New York
Midas	---	Curaçao	28	Atl. Col., S. Haiii, S. Dom
Atlas	—	Curaçao	28	S. Dom., N. Dom., N Haiti
Britannic	29	New York	29	Cristobal, New York
Baralt	—	Curacao	29	Bonaire, St. Thomas, St. Martin, Saba, St. Eustatius, St. Kitts
Carabobo	29	New York, San Juan La Guaira, P. Cabello	1|3	Aruba, P. Cabello, La Guaira, San Juan, N York

NEDERLAND—FRANKRIJK: Hoe het eerste doelpunt van Bakhuys ontstond: Llens kan de bal nog even raken doch het leer vliegt in zijn vaart onder zijn handen door.

SPORT-RUBRIEK

Officiële Mededelingen VAN "De Curaçaose Voetbalbond."

Elftalopgaven over de Maand Maart moeten uiterlijk 29 Februari in het bezit zijn van den competitieleider, Rembrandstraat 40.

Zondag, 23 Februari 1936.

A.-klasse:	R.C.C.—TRANSVAAL	1—1
	ASIENTO—VOLHARDIN	Niet doorgegaan.
	BISMARCK—HERCULES	Niet doorgegaan.

STAND COMPETITIEWEDSTRIJDEN

Zondag, 23 Februari 1936.

A-klasse:	Gesp.	Gew.	Gelijk	Verl.	Doelpunten voor	Doelpunten tegen	Punten	Gem.
JONG-HOLLAND	15	10	4	1	32	10	24	1.60
VOLHARDING	14	9	3	2	20	8	21	1.50
BISMARCK	17	10	3	4	26	16	23	1.35
R.C.C.	12	5	4	3	16	12	14	1.17
AJAX	18	5	7	6	12	20	17	0.94
TRAPPERS	14	5	3	6	16	10	12	0.93
HERCULES	14	3	5	6	9	18	11	0.79
ASIENTO	13	2	4	7	11	25	8	0.62
M.S.V.	17	4	3	10	19	31	*9	0.53
TRANSVAAL	16	2	4	10	12	23	8	0.50

* 2 Winstpunten in mindering wegens het niet opkomen in de wedstrijd AJAX—M.S.V. op 1 December 1935.

B-klasse:	Gesp.	Gew.	Gelijk	Verl.	Doelpunten voor	Doelpunten tegen	Punten	Gem.
SCHERPENHEUVEL	11	9	2	0	41	7	20	1.82
JONG-HOLLAND II	10	5	8	2	20	6	13	1.30
VOLHARDING II	8	5	0	3	12	8	10	1.25
BISMARCK II	8	4	1	3	11	10	9	1.15
HERCULES II	9	5	1	3	10	11	11	1.22
R.C.C. II	9	3	3	3	17	15	9	1.00
ASIENTO II	6	3	0	4	10	11	6	1.00
TRAPPERS II	9	3	2	4	11	11	8	0.89
ATLETICO	11	4	1	6	12	11	9	0.82
M.S.V. II	7	2	1	4	9	23	5	0.71
AJAX II	10	2	0	8	9	27	4	0.40
TRANSVAAL II	8	1	0	7	7	29	2	0.25

Zondag, 23 Februari 1936.

MUNDO NOBO:
R.C.C.—JONG-HOLLAND
Aanvang 4 uur precies.

Zondag, 1 Maart.

TRANSVAAL—VOLHARDING
Aanvang 3 uur precies.
JONG HOLLAND—R.C.C.
Aanvang 4 uur precies.

RIO CANARIO:
ASIENTO—HERCULES
Aanvang 4.15 uur precies.

SPORT IN NEDERLAND.

KFC—RCH	4—1	PEC—ZAC	4—2
Hermes DVS—ADO	1—0	SCH—Go-Ahead	6—2
VSV—Sparta	4—3	Tubantia—Enschede	2—3
Haarlem—Ajax	3—4	NOAD—PSV	3—5
Xerxes—HBS	1—8	Eindhoven—Longa	3—4
DWS—Feijenoord	2—4	BVV—Bleierheide	4—2
VUC—DHC	3—6	NAC—Roermond	2—1
Excelsior—Stormvogels	3—0	Veendam—Leeuwarden	3—2
Blauwwit—HFC	2—0	Be Quick—Achilles	6—0
DFC—ZFC	4—3	Hoogezand—HSC	2—0
Enschede boys—Wageningen	3—1	Friesland—Velocitas	1—5
AGOVV—Heracles	0—1	Sneek—GVAV	3—2

B. & N.

Steunt het Apostolaat ter Zee.

GEMENGD NIEUWS.

Duitse verliezen tijdens de wereldoorlog.

Hieronder volgt de jongste en volledigste statistiek van de Duitse verliezen gedurende de wereldoorlog:

In 1914, bij de aanvang der krijgsverrichtingen, bezat Duitsland een bevolking van 64 millioen inwoners. 13.400.000 mannen werden onder de wapens geroepen, waarvan 10.500.000 naar de verschillende fronten trokken. Rekening houdend met het aantal doden, gekwetsten, krijgsgevangenen en buiten dienst gestelden, bedroeg de gemiddelde getalsterkte van de Duitse strijdmachten, zowel voor het veld- als voor het bezettingsleger 6.372.000 man.

Verliezen.

Van de 13.400.000 gemobiliseerde strijders, lieten er 1.963.897 het leven op de slagvelden of stierven tengevolge van kwetsuren of ziekte. 1.900.876 behoorden tot het veldleger of de bezettingstroepen, 34.836 tot de vloot en 1.185 tot het koloniaal leger (zonder de kleurlingen te rekenen), daarbij 100.000 vermisten, maakt 2.036.887

Merken wij in het voorbijgaan op, dat de Duitse verliezen tijdens de oorlog 1870—1871 enkel 45.600 man bedroegen. Dit cijfer is geringer dan de verliezen die in de laatste oorlog geboekt werden na één enkele grote veldslag: Verdun kostte 69.000 levens, Vlaanderen 70.000, de Somme 144.000!

Tijdens de periode 1914-'18 werden iedere maand 39.000 Duitsers gedood, hetzij 1.300 per dag of 94 per uur. De meeste werden geraakt door vuurwapens van alle aard. De verliezen door het blanke wapen zijn onbeduidend: één dode door het blanke wapen op 360 door de vuurwapens. Het geschut heeft veel meer slachtoffers gemaakt dan de geweren of de mitrailleuses.

Op de 123.000 mannen die door ziekte weggerukt werden, stierven er 27.000 aan longontsteking, 14.000 van de griep, 11.000 van de typhus en 8000 door buikloop. 35.000 stierven bij ongeval en 3.500 pleegden zelfmoord.

Op de 993.000 Duitse krijgsgevangenen stierven er 122.000 in ballingschap. Het aantal doden was het grootst in de Russische kampen, waar meer dan 1/3 der gevangenen het leven verloren, id. voor Roemenië.

Welk nut is er geweest in het storten van dat bloed? En denkt dan eens aan de verliezen der overwinnende landen.

Meest al de politieke financiële, economische ellende, zeer veel van de morele ellende die wij sedert de oorlog geleden hebben zijn rechtstreekse en onrecht**streekse gevolgen van de oorlog. Is oorlog dan niet de grootste ramp** die een natie treffen kan en zijn de gevaarlijkste misdadigers niet zij die met alle middelen op oorlog aansturen? **En zijn het** geen misdadigers, die onrechtstreeks de oorlogspschychose helpen verwekken?

De taal der cijfers.

De hoeveelheid water, die de Niagarawatervallen in één uur voorbijstroomt, wordt geschat op vijf-en-tachtig millioen ton.

Engeland is voor 80pCt. afnemer van de totale wereldproductie aan bevroren vlees.

De uitgestrektheid der Franse wijngaarden bedraagt 1.500.000 hectaren met een productievermogen van 60 millioen hectoliter wijn.

Het aantal fietsen thans in Engeland in gebruik bedraagt globaal genomen acht millioen stuks.

In Japan bezoeken 25 millioen personen per jaar 5000 openbare en particuliere bibliotheken. Verleden jaar werden 24.025 boeken en geschriften gepubliceerd. Er verschenen 11.000 nieuwsbladen, waaronder 179 dagbladen.

ALS EEN BEELD UIT BETERE TIJDEN. — Er werden in de omgeving van Rotterdam twee schepen te water gelaten, een ongewoon feit in deze crisistijd. Links: de tewaterlating, in een sneeuwstorm, van het voor de Koninklijke Shell gebouwde tankschip „Eulota" bij Wilton—Feyenoord te Schiedam. Rechts: de stapelloop van het voor de K.N.S.M. gebouwde motorschip „Ino" van de werf der Gebr. Pot te Bolnes.

TEUNES, DE GIFTMENGER.

door Willy van Mook.

't Was al de derde droeve nacht, dat Teunes, de veldwachter van het dorp, daar alleen stond bij zijn kippenhok, op wacht voor de dieven. Vier nachten geleden hadden ze acht kippen gestolen, en nog wel de prachtexemplaren, die hij bestemd had voor de komende pluimveetentoonstelling. Zijn toom was er door geschonden; dit jaar zouden zijn leghorns niet bekroond worden en zijn reputatie als bekend kippenhouder zou er onder lijden. Als een wijs dienaar van Hermandad had hij nog met niemand over het droeve gebeuren gesproken; hij was verplicht, als veldwachter van het dorp, zijn naam op te houden en de dieven op heter daad te betrappen.

Zo stond Teunes daar onder de blote hemel. Een bleke maan lichtte droef over de vlakte. Verdoken in zijn hoekske, achter het kippenhok, onzichtbaar onder de zwarte schaduw van de donkere achtermuur zijner woning, wachtte Teunes de dingen af. De stilte, die uithing, was voor hem vol verzwegen geheimen: de dieven, die zich verborgen hielden en maar niet komen wilden; gestalten, die hij niet zien kon en die hij toch aanwezig achtte.

In slaperige onmacht, behoedzaam elk gerucht vermijdend, tuurde hij in de duisternis, de diepe sombere nacht, zonder uitkomst. Zijn enige troost was een klein plat flesje, waaruit hij van tijd tot tijd een slokje nam „om wakker te blijven??" Juist had hij zijn lippen weer met het geestrijk nat bevochtigd, toen hij verdachte geluiden meende te horen. Hij kon echter niets ontwaren, want het licht van de maan versomberde plotseling onder een lange karavaan van reizende wolken. Maar toen de maan weer uit de dikke grauwe hemelgolven opdook, zag Teunes een donkere schim. Teunes meende, dat het een mannengedaante was, die behoedzaam, op handen en voeten, naar zijn kippenhok kroop.

Onberoerd, met gesloten tanden en gefronste wenkbrauwen, bleef Teunes wachten. Zijn ogen spanden zich strak op de schim, een bewegende vlek zonder vorm. In de drukkende stilte hoorde Teunes het geluid van een licht getrappel.

— „Dat zijn geen voetstappen van een mens, fluisterde hij.

Maar de gestalte kwam naderbij en verscheen eindelijk geheel zichtbaar uit de zwarte drom van de nachtdonkerte.

— Een hond, zuchtte Teunes ontmoedigd; 't is maar een hond!

Nog stond Teunes knipogend van verwondering toe te kijken, toen het beest plotseling door het ijzergaas stormde en op de binnenkooi aanliep. Teunes schoot toe, doch de hond had zijn aanwezigheid gemerkt en verdween jankend in de duisternis van de nacht.

* * *

's Anderendaags meldde Teunes zich op het raadhuis bij den burgemeester.

— Ik heb een dezer nachten een droeve ontdekking gedaan, mijnheer de burgemeester.

— En wat dan, Teunes, een overtreding van het sluitingsuur, een vechtpartij, wat is er weer te doen geweest?

— Ach neen, mijnheer de burgemeester, 't was bij mij thuis.

— **Maar Teunes, toch zeker niet met Mina gevochten?**

— Veel erger, meneer de burgemeester, m'n tentoonstellingsleghorns zijn weg, door een hond weggesleurd; vannacht heb ik het ondier in m'n kippenren gehad, maar in m'n verbouwereerdheid liet ik het weer ontsnappen; dat lelijke beest heeft op een der vorige nachten acht van mijn beste raskippen weggehaald.

— **'s Jonge, jonge, Teunes, en dan nog wel die mooie leghorns, zei de burgemeester meewarig.**

— Ja, zuchtte de veldwachter; ik had er zo'n liefhebberij in, het waren zeldzame dieren.

— Ik weet het, Teunes, bevestigde de burgemeester; je kippen waren je plezier, je hebt er je geld en je tijd aan gegeven en de tentoonstelling zou je ook zeker een bekroning beloond hebben. Ik kan me je toestand best indenken; je hebt nu het treurig geval als waarin ik zou verkeren, als ik moest ontdekken dat Jimbo, mijn hond, weg was, of gestolen. Je weet, dat ik a.s. Zondag met Jimbo naar de tentoonstelling moet. Jimbo is volgens kenners volmaakt, een prachtig sterk dier, zonder gebreken en afgericht, dat weet je wel, zonder mij gaat hij nooit uit. Ik ben zeer aan mijn trouwe Jimbo gehecht en ik ben blij, dat hij eindelijk bekroond gaat worden.

— Ja, hij zal zeker bekroond worden, herhaalde Teunes mijmerend; maar, meneer de burgemeester, om op dat ondier terug te komen, dat mijn kippen stal, ik heb toch het recht om dat lelijke beest te doden als het weer in mijn kippenhok komt?

— **En waarom niet, beaamde de burgemeester gulhartig: dat lelijke mormel moet dood.** Een hond, die 's nachts op roof gaat, is gevaarlijk voor iedereen en moet afgemaakt worden. Wat ge doet, loop even bij de slager aan en haal op mijn kosten een flinke vleeskluif; kom dan hier terug, dan zal ik 't vlees in de strychine dompelen. Ik heb hier nog strychine genoeg om het hele dorp te vergiftigen. Vanavond leg je dat kluif in je kippenhok. Je sluit vooral je binnen kooi goed af en je gaat maar gerust naar bed. Als dat vraatzuchtige dier, belust op een kippetje, nog terugkomt en niet in het binnenhok kan, zal het wel aan het vergiftige been trekken en morgenvroeg kunt ge dat monster van een hond begraven in je tuin. Zijn meester zal er niet van horen, 't blijft onder ons, Teunes.

* * *

Tevreden en voldaan over de spontane medewerking van den burgemeester, begaf Teunes zich naar slager Putmans.

— Een been met veel vlees er aan, commandeerde Teunes, 't is voor rekening van den burgemeester.

— Voor rekening van den burgemeester? hernam slager Putmans. Gaat meneer de burgemeester zelf soep koken?

— Ja, stamelde Teunes, bevreesd dat hij het geheim zou verraden, 't is voor den burgemeester.

— En mag het maar één been zijn? vroeg Putmans ongelovig lachend.

— Maar één been, zei Teunes, bang dat hij te veel zou zeggen; één been met veel vlees.

Eige vrouwen, wachtende klanten, begonnen te lachen.

— Geef mij maar voor een dubbeltje beentjes, óók met veel vlees, spotte er een.

Slager Putmans gaf een teken aan de wachtenden, waarmede hij te verstaan gaf, dat de bestelling van den burgemeester voor ging; en begon te kappen en te snijden. **Uit een rundschouder kwam een prachtige kluif te voorschijn,** waaraan nog een flinke homp vlees bengelde.

In een bruin papier gewikkeld, nam Teunes het bestelde mee en bracht het volgens afspraak bij den burgemeester, die het smakelijk kluifje in de strychine dompelde.

— Als het ondier een half ons van dit vlees verorbert riep de burgemeester triomfantelijk uit, is het naar de haaien...

Thuis gekomen stelde Teunes **zijn vrouw met het geheim in kennis.**

— **'t Is zonde, zei de zuinige Mina,** zo'n prachtig stuk vlees te vergiftigen...

Tegen de avond nam Teunes zijn toebereidselen tot de terechtstelling van de kippendief. Hij barricadeerde de binnenkooi en legde het strychnineykluifje voor het gat, dat ' nachts door de hond was stuk gesprongen.

— Smakelijk eten, mompelde Teunes vergenoegd; welke hond het ook is, ik was mijn handen in onschuld. 't Is op bevel van den burgemeester.

En werktuiglijk ging hij naar de gootsteen om zijn handen te wassen, maar er was geen zeep te vinden.

— Mina, riep hij zijn vrouw, is er geen zeep meer?

— Nee, man, riep Mina nijdig terug; je moet het maar zonder doen; ik ga nu geen zeep meer halen.

En gelaten begon Teunes te wassen, zonder zeep. Intussen was het eten klaar en Mina werd ongeduldig.

— Kom je nog eten, Teunes! klonk Mina's stem weer uit de huiskamer, of blijft dat wassen duren?

— Geduld, mens, antwoordde Teunes korzelig; 'k heb vergif aan mijn handen en er is geen zeep.

— Pas toch op, Teunes, met je vieze rommel, riep Mina verschrikt; wacht, ik zal je een paar handschoenen geven, dan kan 't zeker geen kwaad; wat breng je me toch een drukte in huis met dat vieze spul; de kippen zijn toch naar de maan, en als je niet oppast met je vergif, ga je er zelf ook nog heen...

Als Mina sprak, moest Teunes gewoonlijk zwijgen. Teunes was veldwachter in het dorp, **maar Mina was het in huis. En ook nu zou zij haar wil doen gelden.** Al maar mopperend kwam ze met een paar gore handschoenen aandragen, die Teunes tegen wil en dank moest aantrekken.

— Maar Mina, pruttelde hij tegen, moet ik nu met handschoenen aan eten?

— Beter met handschoenen aan eten, sarde Mina, dan met je strychninehanden.

— Laat me dan wassen, bad Teunes.

— Eten, commandeerde Mina autoritair; dat wassen helpt toch niets!

Gewillig gehoorzaamde Teunes, en hij at met zijn handschoenen aan.

En op order van zijn Mina, die vol strychninevrees en wijze voorzorg was, ging Teunes, even gewillig, gehandschoend naar bed.

— Als ik vannacht sterf, kreunde hij, kom ik nog met handschoenen aan ten oordeel...

* * *

Maar Teunes stierf niet. Hij sliep al spoedig en droomde een vreemde droom.

Door den burgemeester was hij uitgezonden om alle honden van het dorp te gaan vergiftigen. En de handschoenen van Mina kwamen hem goed van pas, want hij droop van de strychnine.

Overal verscheen hij met zijn handschoenen aan en de kinderen van het dorp noemden hem „Teunes met de handschoenen" of scholden hem heimelijk „hondenbeul". Hij vergiftigde zoveel honden, dat hij te veel werk had om ze te begraven, en ze eenvoudig in zijn **tuin op een hoop wierp. Ten leste bleef** er geen enkele hond meer over dan Jimbo, de hond van den burgemeester, maar Jimbo moest natuurlijk gespaard blijven. In zijn nachtmerrie zag Teunes niets meer dan de afzichtelijke cadavers van de door zijn beulenhand vermoorde viervoeters; zij vormden het lugubere voetstuk van een akelig standbeeld. Want op de rottende lijkenhoop stond, springlevend, Jimbo, het lievelingsdier van den burgemeester. Jimbo scheen begaan met het lot zijner makkers, want hij sloeg aan 't huilen; door zijn gekerm heen klonken de vreemde woorden van den burgemeester:

— Ik heb nog strychnine genoeg om heel het dorp te vergiftigen maar 't blijft onder ons, Teunes!

Teunes snakte naar adem; 't griezelig droomgezicht maakte hem benauwd; zijn mond grimde open tot een angskreet, maar zijn stem stokte in zijn keel. Het vreselijk visioen liet hem niet los en verotonde zich nog geweldiger; de stapel hondenlijken, waarop Jimbo droef te huilen stond, reikte tot aan de hemel. Hij kon Jimbo niet meer onderscheiden en hoorde nog alleen zijn vreesaanjagend gejank. Teunes wilde niet meer zien, hij hield zijn handen beschermend voor de ogen, maar zijn bloederige en van strychnine druipende handschoenen schenen groter te worden en zich als vervaarlijke klauwen uit te zetten, zwarte doodsklauwen, die hij niet meer bedwingen kon en hem naar de keel grepen en dreigden te verstikken. Kronkelend stuiptrekte hij zijn lichaam ineen, zijn armen sloegen angstig door de lucht en kwamen neer op... Mina, die met een gil wakker werd. IJlings wekte zij haar man. Tezelfder tijd sloeg buiten een hond aan 't janken.

— Teunes, ik hoor het huilen van een hond, riep Mina, terwijl zij Teunes wakker schudde.

— Smoel toe, Jimbo, gromde Teunes nog slaperig, terwijl hij uit zijn nachtmerrie ontwaakte.

— Hoor je dat huilen, Teunes? hernam Mina angstig; 't is van een hond, zeg ik.

— Ach, zwijg toch; je droomt. Mijn oren tuiten van het gehuil der honden. **Dat komt door jouw domme streek met die handschoenen; uittrekken zal ik ze,** daar... en hij smeet de fatale handschoenen aan 't voeteneind van het bed.

* * *

Toen Teune 's morgens uit zijn bed wipte en nieuwsgierig naar het kippenkop ging kijken, lag er een grote hond in de kooi, met zijn vier poten omhoog, dood. Naast hem lag het vergitigde been, kaal afgekloven. Naderbij gekomen, herkende Teunes het lijk van... Jimbo, de hond van den burgemeester.

Enkele uren later was Teunes op het raadhuis.

— 't Is gevaarlijk werk geweest, meneer de burgemeester, begon hij aarzelend.

Zo, Teunes, heb je dat lelijke monster te pakken? lachte de burgemeester.

— Ja, meneer, begraven en wel... 'k kan er niks aan doen... maar 't was een mooie hond... hij zal niet meer naar de tentoonstelling gaan.

De ogen van den burgemeester spalkten wijd open en kregen een uitdrukking van schrik.

— Mijn leghorns kunnen ook niet naar de tentoonstelling, voegde Teunes er droevig aan toe, en Jimbo...

— Jimbo?! kreet de burgemeester, en hij staarde den veldwachter angstig vragend aan.

— Gij hebt het gezegd, meneer de burgemeester, zeide Teunes opgelucht, 't was Jimbo, maar niemand weet er iets van; 't blijft onder ons!

Het komt vaak voor, dat een mens berust in iets dat zwaarder **is, nadat hij heeft geweigerd om het in iets, dat makkelijker was, te doen.**

Ook de dwaze zal voor wijs gehouden worden als hij zwijgt; en voor verstandig, als hij zijn lippen sluit.

Een Afgod onder Glas.

Het gebalsemde lijk van Lenin niet meer te zien.

Sinds maanden wordt op het beroemde Rode Plein te Moskou menige diepe zucht van teleurstelling geslaakt. En niet uitsluitend, omdat de toegang tot het Kremlin met zijn schatten en schitterende zalen en imposante kathedralen verboden is, maar vooral wijl de grote, in imposante uniformen geklede en met bajonette geweren gewapende soldaten kort maar resoluut de toegang weigeren tot het mausoleum van Wladimir Iijitsj Uljanoff, bijgenaamd Nicolai Lenin, den vader der Russische revolutie.

Duizenden gaan op naar Moskou, met als voornaamste verlangen, de afgod der proletarische massa's te zien, zoals hij daar ligt opgebaard in een glazen kist. Voor vele eenvoudigen in het land van Stalin is deze afgod een soort god geworden, wiens verering bij hen de plaats van die der oude ikonen heeft ingenomen.

Ook talrijke toeristen uit zowat alle landen der aarde trekken naar Moskou, met het doel, het gebalsemde lijk van den mysterieuzen leider te zien, om wiens hoofd het aureool zweeft van communistische heiligheid.

Maar allen worden teleurgesteld. Niemand mag het mausoleum binnentreden. Het staat daar indrukwekkend tegen de muur van het Kremlin, het tsarenpaleis, dat een geweldige geschiedenis langs zich heen zag gaan en thans het middelpunt is van het grootste economische experiment, ooit door mensen ondernomen.

Het is vierhoekig, dit mausoleum en uit roodachtig en zwart graniet opgetrokken. En het doet aan als een stel op en in elkander geplaatste kubussen.

Op het reusachtige Rode Plein lijkt het, wanneer men b.v. van de kant van het sombere gebouw der Gepoe afkomt, betrekkelijk klein. Maar wie er voor staat, wordt getroffen door dit staal van stoere en zakelijke bouwkunst, waarmede de bouwmeester Shstjoesev zich in 1930 een bijna onsterfelijke naam verwierf. In de muur van het Kremlin, juist achter het Lenin-mausoleum, liggen bekende revolutionnairen begraven. De Amerikaan John Reed, de Pool Dzerzhinski, Sverlov, Krassin en vele anderen. Maar de blikken van hen, die over het Rode Plein passeren, gaan bijna alleen uit naar de steenmassa, die het stoffelijk overschot van Lenin in haar stroeve lijnen omvat.

De gelukkigen, die het mausoleum vroeger konden betreden, zagen in een grote, vierkante kamer op een groot blok graniet en onder een tentvormige, glazen overkapping het gebalsemde lichaam liggen van Uljanoff, gekleed in het uniform van een officier van het Rode Leger en met een lijkwade over de benen. Het kale, Slavische hoofd met de dunne baard en snor rustte op de zijden kussens. Uit de hoeken der glazen overkapping viel 't licht van verborgen electrische lampen op 't wasachtige gelaat van den man, die de wereldrevolutie van het wereldproletariaat uitriep. Er was geen andere verlichting in de kamer en er heerste een soort schemering. In deze schemering stonden de wachten, die er voor zorg moesten dragen, dat er niet gesproken werd. Acht millioen mensen hebben tot dusver langs Nicolai Lenin gedefileerd.

Maar in September werd de tombe onverwacht gesloten. Geen mens mocht er meer in. Officieël werd medegedeeld, dat de lucht der talrijke bezoekers de atmosfeer bedorven had, waardoor het werk der geleerden, die Lenin's lijk hadden gebalsemd, gedeeltelijk ongedaan was gemaakt, zodat hier een nader onderzoek moest worden ingesteld. Bovendien zou een behoorlijk installatie voor geregelde toevoer van verse lucht worden aangelegd.

Kort te voren hadden de geleerden, die het balsemen verrichtten, de orde van Lenin gekregen, de hoogste orde van sovjet-Rusland. Zij waren het geweest, die in 1924, toen Lenin gestorven was, het stelligst geantwoord hadden op een informatie der nieuwe machthebbers, of het mogelijk zou zijn, het stoffelijk overschot zodanig te bewerken, dat het publiek tentoongesteld kon worden.

Lenin's lijk bleef achttien maanden in het Kremlin, tot het mausoleum klaar was, nadat het enige tijd in een voorlopige tombe op het Rode Plein had vertoefd. Vier maanden lang hadden de twee geleerden aan de balseming gewerkt. Het balsemen was geen nieuwigheid. Het is bekend, dat Enrico Caruso, die in 1821 stier, in een mausoleum bij Napels ligt opgebaard, eveneens in een glazen overdekking. Bezoekers, die in de laatste tijd werden toegelaten, onder wie Tito Schipa, deelden mede, slechts een verandering in de gelaatskleur van den groten zanger te hebben kunnen opmerken.

De twee geleerden waren de biochemist Iljitsj Zbarsky en de anatomist Wladimir Petrovitsj Vorobev. Ze werden, nadat hun werk met succes bekroond leek, met het geregelde toezicht belast en ze maakten geen bezwaar tegen de eindeloze rijen, die langs het stoffelijk overschot defileerden. De bezoekers gingen het mausoleum door een naar omlaag lopende gang binnen en kwamen aldus in de eigenlijk grafkamer, die heel sober gedecoreerd is.

Toen het mausoleum gesloten werd, begonnen natuurlijk allerlei geruchten de ronde te doen. Niemand geloofde de officiële mededelingen. Algemeen werd verteld, dat het lichaam was gaan krimpen en Lenin er als een dwerg ging uitzien. De een was van mening, dat het gelaat niet voldoende geprepareerd was geweest en erg aan het invallen was, zodat het totaal onherkenbaar werd. Ten slotte ging men er zelfs aan twijfelen, of het wel ooit Lenin's lijk was geweest, dat daar onder het gelegen had.

Van officiële zijde werd weinig gedaan, om al die geruchten te ontzenuwen en het gesloten mausoleum was weken lang in Moskou het gesprek van de dag. Er werd ook niets gedaan, om de vreemdelingen op de hoogte te brengen. Wie het mausoleum wilde binnengaan, werd door de wachten onverbiddelijk teruggewezen en als men geen Russisch kende, viel het niet mee, achter de oorzaak te komen. Velen meenden, dat vreemdelingen niet binnen mochten gaan, , maar zagen dan, dat ook de Russen werden teruggewezen en lange tijd verbaasd redeneren bleven. Het sluiten van de tombe viel juist samen met de jaarlijkse theaterfeesten, wanneer tal van vreemdelingen naar Moskou komen. De teleurstelling was algemeen.

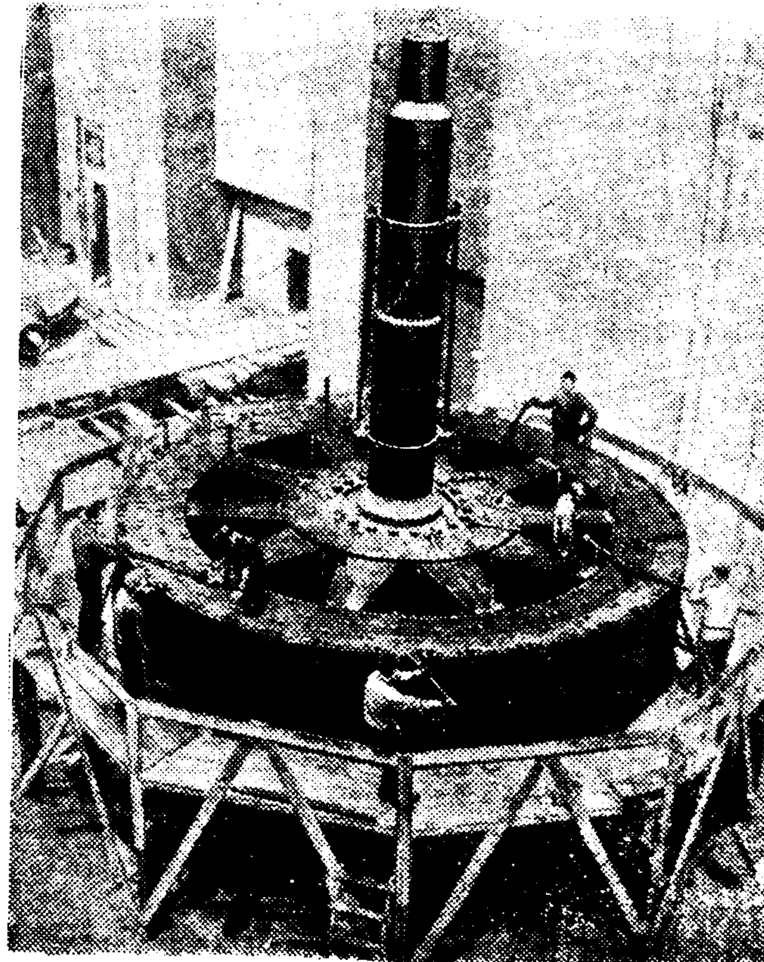
Toen werd bekend gemaakt, dat Zbarsky en Varobev gezorgd hadden, dat Lenin's lichaam tot het jaar 2035 intact zou blijven. Bovendien zouden ze een boek schrijven, waarin hun heel bijzondere methode zou worden beschreven. Maar kort daarop verklaarden ze, hun geheim nog een tien of twaalf jaar voor zich te zullen houden.

En de bronzen deuren van Lenin's mauleum zijn nog steeds gesloten. Boven die deuren hangt een blok porfier van vijftig ton. Er in staat „Lenin" gebeiteld.

Foto's van het inwendige zijn nooit gemaakt. De regering heeft steeds de toegang aan fotografen geweigerd, zodat er van het inwendige alleen tekeningen bestaan. Eerlang wellicht zal de tombe weer geopend worden. En dan begint opnieuw het defilé van de duizenden en de duizenden langs de god onder glas. Althans, indien Zbarsky en Vorobev hun taak werkelijk tot een goed einde hebben gebracht en Lenin's stoffelijk overschot inderdaad tot het jaar 2035 goed blijft, zoals ze plechtig hebben verzekerd...

Het Christendom is in de wereld gekomen als een levensvernieuwing niet voor enkele tijden en volkeren, maar als een vernieuwing van het aanschijn der aarde voor altijd. Wij, die weten, dat het Evangelie niet kan of mag worden samengesmolten met dwaling en zonde, hoe schitterend ook opgevoerd, wij erkennen echter geen Christus, die alleen voor **gisteren** het ware Licht was, Christus is altijd het **heden** en Zijn zending op aarde betrof de wijding der menselijke daad, ook als deze zich ontvouwt in telkens nieuwe, mits in zich geoorloofde vormen der tijdelijkheid. Niets is in zijn wezen verhevener en sterker dan onze godsdienst. De zwakken zijn wij en wij behoren ons te vermannen en sterk te maken op de heiligheid en het goed recht onzer zaak.

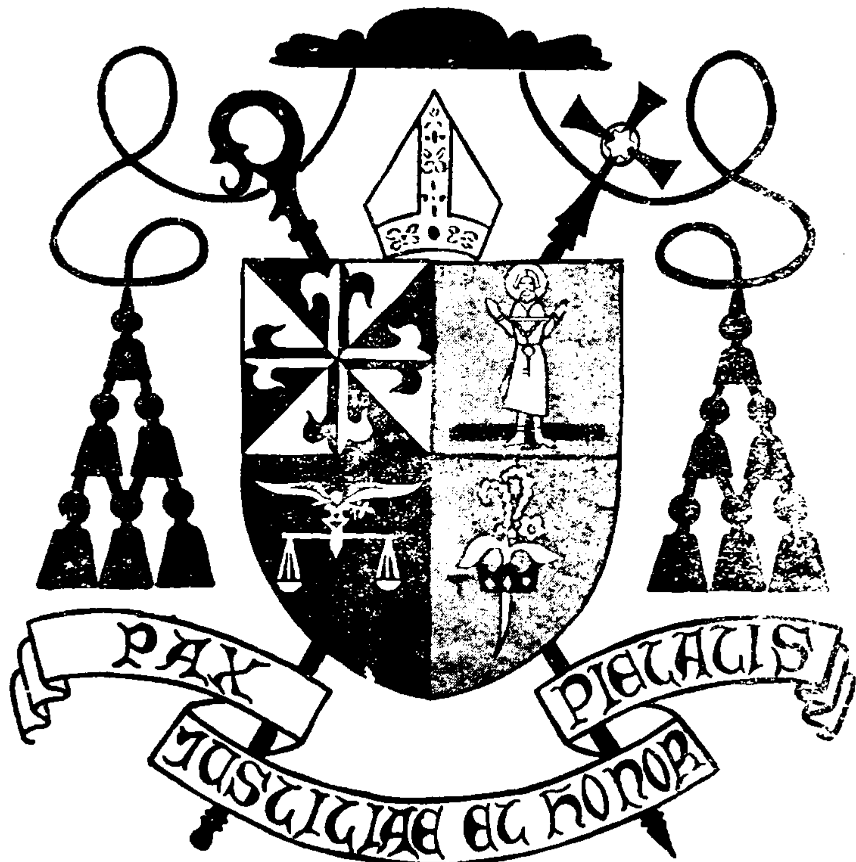
Prof. Dr. J. de Groot O.P.

WONDEREN VAN DE MODERNE TECHNIEK: De arbeiders lijken wel muggen naast de grootste generator van de wereld, welke gebruikt zal worden voor het station naar Boulder Dam te Nevada, welke zes van de Westelijke staten van electriciteit zal voorzien.

De Nederlandse Rode Kruis Ambulance naar Abessinië. — De kisten met het materiaal der ambulance worden te Djiboeti uit de „Kota Radja" in lichters overgeladen (rechts); inlanders zijn behulpzaam bij het in de lichters plaatsen van de kisten der ambulance. (links).

Frater Petrus Innocentius Verriet,

van de Orde der Predikheeren,

door de Genade Gods en de gunst van den Apostolischen Stoel,

Titulair Bisschop van Eleutherna,

en Apostolisch Vicaris van Curaçao,

aan de Geestelijkheid en Geloovigen van zijn Vicariaat,

ZALIGHEID IN DEN HEER.

Beminde Geloovigen, Wij behooren allen tot de Strijdende Kerk. Dit werd ons reeds geleerd, toen wij nog kind waren. We begrepen het nog niet. We leefden nog in onze eerste onschuld, en alles om ons heen ademde vrede, en was erop gericht, om ons het nakomen van onze plichten gemakkelijk en aangenaam te maken. Het was iets van zelf sprekend, dat we 's morgens een kruisje maakten en baden, dat we geregeld naar de kerk gingen en de Heilige Sacramenten ontvingen. Het werd ons door onze ouders, onze priesters en onderwijzers, allen gezaghebbende menschen, zoo dikwijls voorgehouden, dat we niet anders dachten, of het moest zoo. En het moest ook zoo.

Maar naargelang we grooter werden en meer op eigen beenen begonnen te staan, en minder het toezicht van anderen ondervonden, begonnen wij te gevoelen en te begrijpen, dat het toch niet zoo gemakkelijk is, om steeds trouw zijn plichten na te komen, — dat er dikwijls een hooge zedelijke moed voor noodig is. Wij begonnen te ondervinden, dat het woord van de H. Schrift maar al te waar is: Militia vita hominis super terram. Het leven van den mensch op aarde is een strijd" (Job. VII 1) — dat Christus niet voor niets gezegd heeft: „Non veni pacem mittere, sed gladium. Ik ben geen vrede komen brengen, maar het zwaard". (Math. X 34). En een zwaard veronderstelt strijd. Wij ondervonden aan den lijve de waarheid van hetgeen wij reeds in de catechismus geleerd hadden, maar toen niet begrepen, n.l. dat wij behooren tot de Strijdende Kerk. Willen wij eenmaal behooren tot de Triomfeerende Kerk in den Hemel, — en wie wil dat niet, daar dit toch het einddoel van al ons werken en strijden is — dan moeten wij nu strijden.

De gelegenheden tot strijden behoeven wij niet te zoeken. Die bieden zich elken dag aan, meer dan ons lief is, hier en overal, en op elk gebied van het menschelijk leven.

Voor de wapenen om met goed succes den strijd te voeren, zoodat wij op het eind van ons leven met St. Paulus kunnen zeggen: „Bonum certamen certavi." Ik heb den goeden strijd gestreden", (II Tim. VI 12). heeft Onze Lieve Heer gezorgd, en wel overvloedig. „Ut vitam habeant, et abundantius habeant. Opdat zij het leven bezitten, en wel in overvloed".

Beminde Geloovigen. In het H. Doopsel zijn wij ingelijfd bij de Strijdende Kerk, bij het leger van Koning Christus, — hebben wij trouw gezworen aan Zijn vaandel voor geheel ons leven, — hebben wij beloofd om ten koste van alles, steeds als trouwe Katholieken te leven. Wij weten maar al te goed, dat daarvan afhangt, wat eenmaal ons lot na onzen dood zal zijn. En dan voor eeuwig.

Eenmaal door een bijzondere beschikking van Gods Liefde en Barmhartigheid uitverkoren en geroepen tot het ware Geloof, moeten wij de consequenties van dat Geloof aanvaarden, op elk gebied van ons leven. Wij moeten dus Katholiek zijn in ons privaat leven, in ons huwelijksleven, niet minder in ons openbaar en vereenigingsleven. Ons Katholiek Geloof moet als de zon zijn, die geheel ons leven in al zijn openbaringen bestraalt, verlicht, bezielt. Wij weten toch, dat het meer moet zijn dan een kleed, dat we 's Zondags, als we naar de kerk gaan, aantrekken, en dan weer zorgvuldig opbergen en bewaren. Ons Katholiek Geloof moet geheel ons leven dragen, — het moet zijn een levensovertuiging, een levensregel, en tevens een levenskracht om volgens dien regel te leven.

Wij moeten Katholiek zijn in ons particulier leven. Ook al hadden wij geen andere verplichtingen, tegenover onze familie, tegenover de maatschappij, dan moesten wij toch ons leven inrichten volgens Gods H. Wet en Gods H. Wil.

We moeten Katholiek zijn in de opvoeding. Deze is een voorname, zoo niet de voornaamste plicht van de ouders. Wee de ouders, die dezen plicht verwaarloozen. De ouders kunnen zijn de grootste weldoeners, maar ook de vijanden van de Kerk van Christus. Dat hangt er maar van af, hoe zij hun kinderen opvoeden. Als er heden zooveel geklaagd wordt over de bandeloosheid en gebrek aan tucht bij de jeugd, dan kunnen wij deze voor een gedeelte schrijven op rekening van den modernen tijdgeest, die allen, ook de jeugd, heeft aangetast. Maar een nog grooter deel komt op rekening van de ouders, die òf hun plicht niet kennen, òf misschien wel kennen, maar niet nakomen.

Deze plicht om de kinderen een Katholieke opvoeding te geven, begint niet als de kinderen een bepaalden leeftijd bereikt hebben, b.v. als zij naar school gaan, maar vanaf het eerste oogenblik van hun bestaan, ja, reeds vóór hun geboorte. Ook eindigt hij niet, als de kinderen de school verlaten hebben.

Vanaf het eerst oogenblik zijn de ouders verantwoordelijk voor de lichamelijke en geestelijke ontwikkeling van hun kinderen. Welke moeder zal haar kind weigeren, wat het noodig heeft voor zijn lichamelijken groei en ontwikkeling? Waarom dan wèl, wat het noodig heeft voor zijn geestelijke ontwikkeling? Niet voor niets staat de Kerk, als een steeds waakzame moeder, bij de wieg van het kind, en eischt het op in naam van Christus. Christus, Die uw kind zoo lief heeft, en met Zijn Kostbaar Bloed, zijn ziel heeft vrijgekocht, klopt aan het hart van uw kind, en vraagt er binnen te treden en bezit van te nemen, door het H. Doopsel. Hij wil niet, dat uw kind blijft in de macht van zijn vijand, den duivel, — geen week, geen dag. En daarom vraagt Hij, en in Zijn Naam, vraagt de Kerk U, om uw kind te laten doopen, zoo spoedig mogelijk. Want elken dag, dat gij wacht met doopen, zal de vijand van de ziel van uw kind zich meer daarvan meester maken, en zijn verkeerde invloed doen gelden.

Al wordt hij uitgedreven door het H. Doopsel, de kiemen van verkeerde neigingen zijn erin gelegd, en zullen zich meer en sterker ontwikkelen, dan wanneer reeds van den beginne af Christus zijn woonplaats in de ziel van Uw kind gevestigd, en haar met zijn goddelijke genade bestraald heeft.

Beminde Ouders, hebt gij daarover wel eens nagedacht? Hebt gij wel eens erover nagedacht, wat een zware verantwoordelijkheid gij op U laadt, met het H. Doopsel maar uit te stellen, weken, soms maanden lang, dikwijls om een gril of een of andere beuzelachtige reden? Is het U niet alles waard, uw kind zoo spoedig mogelijk te maken tot kind van God, en het te stellen onder de bescherming van God en van zijn Moeder Maria?

Naast en na de huiselijke opvoeding, waar de grondslagen gelegd moeten worden voor de godsdienstige en zedelijke ontwikkeling van het kind, en waardoor het kind leert, te beminnen en doen wat goed is, en te haten en laten wat kwaad is, komt de school-opvoeding, die zoo'n machtige factor is voor de geestelijke ontwikkeling van het kind. Beide moeten samenwerken, om den jongeling en het meisje op te voeden tot flinke, degelijke Katholieken. De een mag niet afbreken wat de ander heeft opgebouwd, zooals, helaas zoo dikwijls gebeurt. Hoeveel ouders zijn er niet, die in een dwaze liefde voor hun kinderen, het werk der onderwijzers, met zooveel liefde en zorg en toewijding tot stand gebracht, afbreken? En omgekeerd gebeurt het ook, dat de school de godsdienstige grondslagen, door de ouders gelegd, ondermijnt.

Het eerste gebeurt, als de Ouders niet één lijn trekken met de onderwijzers, hun werk bemoeilijken door hun kinderen niet geregeld naar school te sturen, en wat, helaas, maar dikwijls gebeurt, hun kinderen gelijk geven, als zij zich door hun onderwijzer verongelijkt gevoelen. Iedereen begrijpt, dat niets meer geschikt is om het gezag van den onderwijzer neer te halen, als zulk een handelwijze.

Het tweede is het geval, als Ouders hun kinderen sturen naar Openbare, of wat nog erger is, naar een beslist anti-katholieke school, zooals de Willem de Zwijger-school. Ik mag toch wel veronderstellen, dat Katholieke Ouders geen ander verlangen hebben, dan dat hun kinderen opgroeien als degelijke Katholieken. Maar dan moeten zij ook de middelen aanwenden, die daartoe noodig zijn. Dit middel is zeker niet de ongodsdienstige school, waar de naam van God niet genoemd wordt, zoodat het kind in de overtuiging opgroeit, dat God en godsdienst van weinig of geen waarde zijn voor het leven. Dat weten wij toch beter. Wij weten maar al te goed, dat van onze verhouding tot God ons levenslot zal afhangen, hier en hiernamaals. Krachtens het H. Doopsel, waardoor de mensch als kind van God en van de Kerk is aangenomen, heeft elk katholiek kind recht, — en wel een goddelijk recht, dat niet te vervreemden is, — op een katholieke opvoeding. En geen ouder, die het goed meent met zijn kind, zal dat recht ontkennen. Willen de Ouders consequent Katholiek zijn, dan is er voor hun katholieke kinderen geen andere school dan de katholieke.

Wat dan te zeggen van een school, zooals de Willem de Zwijger-school, waar noodzakelijk de godsdienstige grondslag, door de Kerk en de Ouders gelegd, moet worden ondermijnd, zoodat bijna onvermijdelijk de kinderen moeten opgroeien tot vijanden van wat hunzelf en hun Ouders boven alles heilig en dierbaar moet zijn, n.l. hun H. Geloof.

Wij betreuren het ten zeerste, dat er nog steeds katholieke Ouders zijn, die niet begrijpen, welk een noodlottigen invloed zulk een anti-katholieke opvoeding op het karakter van hun kinderen hebben moet. Zij moeten weten, dat zij in den meest principieelen plicht tegenover hun kinderen te kort schieten, en daarom, zoolang zij in deze schuldige nalatigheid volharden, niet tot de Heilige Sacramenten kunnen worden toegelaten.

Een tweede punt, waarin wij consequent Katholiek moeten zijn, is het huwelijksleven.

En dan willen wij op de eerste plaats spreken over een kwaad, dat zich in de laatste jaren, meer en meer onder ons katholiek volk begint te verbreiden, n.l. het gemengd huwelijk. Kwam het vroeger slechts zelden voor, in de laatste jaren zijn, wel in hoofdzaak door de invasie van vreemdelingen, ongeveer tien procent van alle in de Katholieke Kerk alhier gesloten huwelijken, gemengd.

Alleen reeds het feit, dat onze Moeder de Heilige Kerk de gemengde huwelijken ten strengste verbiedt, (Can. 1060) moet voor goede Katholieken voldoende zijn, om zulk een huwelijk niet aan te gaan. Niet zonder reden treedt de Kerk zoo streng ertegen op. Zij heeft de ondervinding van eeuwen, en weet maar al te goed, hoeveel geloofsafval aan de gemengde huwelijken te wijten is. En daarvoor heeft de Kerk te waken, krachtens haar goddelijke zending. Het gevaar om het geloof te verliezen is bijna onvermijdelijk aan elk gemengd huwelijk verbonden.

Laat een katholieke moeder haar kinderen nog zoo aansporen om hun plichten als katholiek getrouw na te komen, — hen voorgaan door woord en voorbeeld, eenmaal groot geworden zullen de kinderen veel spoediger het voorbeeld van hun niet-katholieken vader navolgen, en breken met kerk en godsdienstplichten. Welke moeder, die haar kinderen waarlijk lief heeft, zal de verantwoordelijkheid op zich durven nemen, dat door haar schuld haar kind zijn geloof verliest, en misschien voor eeuwig verloren gaat? Wij kennen het woord van onzen Goddelijken Zaligmaker: „Wat baat het den mensch, dat hij de geheele wereld wint, maar schade lijdt aan zijne ziel?" (Math. XVI. 26.)

Men zal zeggen: Er zijn toch zooveel gemengde huwelijken, waarin alles goed gaat, en de kinderen even trouw zijn in het vervullen van hun godsdienstplichten, als in katholieke huwelijken. God zij dank, daar zijn er. Maar zal het altijd zoo blijven, vooral als de kinderen grooter worden, en bij voorkeur zullen verkeeren in kringen, die zoo al niet vijandig, dan toch onverschillig staan tegenover ons H. Roomsch Geloof. En hoevelen zijn er, naast de enkele goede voorbeelden, waarin langzaam maar zeker, de invloed van de niet-katholieke partij zoo sterk wordt, dat de geloofsijver verzwakt, de liefde voor Kerk en Sacramenten verflauwt, en geleidelijk een onverschilligheid intreedt in godsdienstzaken, die wel het ergste is wat den mensch overkomen kan.

Mochten onze Katholieke Ouders dit goed begrijpen, en daarom het gevaar van een gemengd huwelijk, door hun nauwgezette waakzaamheid, zooveel mogelijk van hun kinderen afwenden.

Een tweede gevaar, dat het huwelijksleven bedreigt, en dat reeds al teveel huwelijken totaal ten gronde heeft gericht, is de lichtzinnigheid, waarmede helaas, maar al te velen een huwelijk aangaan.

Het huwelijk is voor het meerendeel der menschen de gewichtigste stap van hun leven, omdat het is een stap voor het leven. Daarvan is wel eenieder overtuigd.

Maar nu vragen wij: **Hoevelen zijn er, die zich tot dien stap voorbereiden, zooals het behoort?** — die in een nederig gebed dagelijks hun hart verheffen tot God, hun Vader, uit Wiens Hand wij alles ontvangen moeten, en Hem vragen, om hen te verlichten en den weg te doen kennen, die leiden moet naar hun aardsch en hemelsch geluk?

Zijn er niet velen, die zich tot dezen stap, die over hun levensgeluk beslissen zal, voorbereiden, door een zondige verkeering, en die zóó reeds van tevoren Gods genade afsnijden?

Hoe weinigen zijn er, die alvorens dezen stap voor het leven te zetten, zich ernstig doordringen van de zware verplichtingen, die het huwelijksleven met zich meebrengt, — de verplichtingen tegenover elkander en tegenover de kinderen, waarmede God hun huwelijk zegenen zal?

Wij kunnen wel haast met den Profeet zeggen: „Er zijn er geen, die erover nadenken."

Hoevelen zijn er, die in plaats van hun huwelijksleven te stellen onder de bijzondere bescherming van Jesus en Moeder Maria, zooals het iederen Katholiek betaamt, den stap voor het leven maar wagen, zonder een oogenblik ernstig erover na te denken?

De gevolgen van deze lichtzinnigheid in een zoo ernstige zaak zien wij elken dag, in de vele gevallen van echtscheiding, ondanks onze ernstige vermaningen en van onze Priesters. Het schijnt dat het woord van liefde, eenmaal elkander voor het leven gegeven, en de eed van trouw, in Gods tegenwoordigheid gezworen, en door God zelf bevestigd, geen waarde meer heeft of niet meer waarde dan een gewoon menschelijke belofte, die men houdt of verbreekt, naar gelang het convenieert. Hoeveel huwelijkslevens zijn reeds tengevolge van deze lichtzinnigheid gebroken en totaal geruineerd, ongelukkig gemaakt voor tijd, en wellicht, voor de eeuwigheid.

Beminde Geloovigen. Bedenkt toch het woord der H. Schrift: „Wat God verbonden heeft, dat scheide geen mensch." (Marc. X. 9.) En bedenkt ook, dat Gods genade en kracht nooit zullen ontbreken aan hen, die met God en onder de bescherming van Moeder Maria, het huwelijk zijn ingegaan, en het kruis van het huwelijksleven verder dragen. Eenmaal verbonden door God en voor God, blijft gij verbonden, en geen macht ter wereld die U scheiden kan.

Ik weet, maar al te dikwijls is het huwelijksleven vol desillusies en ontgoochelingen. Niet altijd vindt men er het geluk, dat men zich gedroomd had. Doch laat in de moeilijke dagen uw eerste gedachte niet zijn, zooals zooveel gebeurt: maar scheiden! Neen, beminde Geloovigen, dat is iets, waar een goed Katholiek niet aan denkt. Laat uw eerste gedachte zijn: naar God te gaan, met een nederig hart, — naar God Die uw eed van trouw bezegeld heeft, en Die U zeker helpen en sterken zal, om ondanks alle moeilijkheden, uw eed getrouw te blijven. God verlaat de zijnen niet, die met een hart vol vertrouwen tot Hem gaan.

Dit is de echte christelijke opvatting van het huwelijksleven en van den huwelijksplicht, waaraan God zijn zegen beloofd heeft.

Ook in het openbaar en sociaal leven moeten wij de consequenties van ons H. Geloof aanvaarden.

Een van deze consequenties, en wel eene van het hoogste belang, is de gehoorzaamheid aan het over ons allen gestelde kerkelijk gezag, met name van Paus en Bisschoppen. Wij weten dat zij door den H. Geest gesteld zijn, om de Kerk te besturen, en de Geloovigen te leiden naar hun eeuwig geluk. Daarom staat de H. Geest hen op bijzondere wijze bij, en verlicht hen met zijn bijzondere genade. Katholiek zijn sluit dus in: gehoorzaam zijn aan het kerkelijk gezag. Katholiek zijn in het openbaar en sociaal leven, sluit in: gehoorzaam zijn aan het kerkelijk gezag, in alle zaken, die het openbaar en sociaal leven raken.

Welnu, herhaaldelijk hebben de Pausen de Katholieken van geheel de wereld aangespoord, om zich in katholieke vereenigingen te organizeeren. Zij hebben hun verlangen daaromtrent uitgedrukt, ja, het zelfs een plicht genoemd van de arbeiders in katholieke streken.

Wat doet nu een goed Katholiek? Hij hoort het verlangen en het bevel van den Paus, en hij gehoorzaamt. Alle andere overwegingen zet hij opzij. Voor hem geldt het woord: Roma locuta, res finita. Als Rome gesproken heeft, dan is de zaak uit.

Waarop is dit zoo ernstig verlangen van den Paus gebaseerd? Waarom verlangen Paus en Bisschoppen, dat onze katholieke mannen en jongelingen zich uitsluitend in katholieke vereenigingen organizeeren?

De reden van dit verlangen is duidelijk. Als Katholiek hebben wij niet alleen onze stoffelijke, doch ook, en wel vooral, onze geestelijke belangen te behartigen. Boven alle menschelijke berekeningen en waardebepalingen staat steeds het woord van Christus: „Wat baat het den mensch, dat hij geheel de wereld wint, maar schade lijdt aan zijne ziel?" En ook dit andere woord: „Zoekt eerst het rijk Gods en zijn gerechtigheid, en het overige zal U toegeworpen worden (Math. VI 33). Dus eerst, niet alleen, maar op de eerste plaats, het rijk Gods, d.w.z. het heil en de zaligheid uwer ziel.

Met deze belangen nu houdt een neutrale, liberale of welke niet-katholieke vereeniging ook, geen rekening. Zij tellen niet mee. Dat is privaat-zaak, die ieder voor zichzelf moet regelen en uitmaken. Wat is het gevolg hiervan? Dat men ze langzamerhand gaat beschouwen als van minder waarde, terwijl zij toch de meest waardevolle van ons leven zijn. Alleen in zuiver katholieke vereenigingen, in vereenigingen, gebaseerd op de katholieke beginselen, worden onze geestelijke belangen naar behooren behartigd.

En wat de stoffelijke belangen betreft, bij de behartiging daarvan heeft men steeds de groote christelijke beginselen van rechtvaardigheid en liefde in het oog te houden. Had men hiermee steeds rekening gehouden, dan zou er thans niet een zoo algemeene ontevredenheid heerschen. Hoemeer men zich in handel en in de nijverheid, in sociale verhoudingen, vooral in de verhoudingen van werkgever tot werknemer, van chef tot ondergeschikte, en omgekeerd, van de beginselen der katholieke zedeleer afkeert, des te grooter zal de sociale wanorde worden, waaronder ten slotte de geheele maatschappij moet lijden.

Daarom behoort elk Katholiek in een uitsluitend katholieke vereeniging thuis. Geen enkele andere vereeniging kan zijn veelvuldige belangen behartigen zooals het behoort. Wij zouden de geschiedenis der eeuwen kunnen oproepen als getuige, om te bewijzen, dat steeds, van de eerste tijden af tot op dezen dag, de Katholieke Kerk door de beginselen van het volk, en heel bijzonder van de maatschappelijk zwakkeren, in de bres gesprongen is. Onze brief zou te lang worden.

Moge daarom het verlangen van den Paus, dat ook ons ernstig verlangen is, voldoende zijn, om al onze katholieke mannen en jongelingen, en naar de omstandigheden het noodig maken, ook onze katholieke vrouwen, bijeen te brengen in katholieke vereenigingen, die in alles de katholieke beginselen hoog houden. Het gaat niet aan Katholiek te zijn en bij het behartigen zijner belangen zijn katholiek geloof en de katholieke beginselen uit te schakelen.

Onze Goddelijke Zaligmaker heeft het Rijk Gods, ons H. Geloof, vergeleken bij een zuurdeeg, dat geheel het mengsel moet doordringen, — bij een licht, dat alles moet beschijnen. Zoo moet ons H. Geloof geheel ons leven doordringen en bestralen; — zoo moeten wij op geheel ons leven, niet alleen ons particulier, maar ook ons familie-leven en ons openbaar en sociaal leven het stempel drukken van ons katholiek zijn. Christus moet Koning zijn van geheel ons leven en zijn leer en beginselen moeten ons leven doordringen en bezielen.

Wij zouden U, Beminde Geloovigen, nog kunnen spreken over onze verhouding ten opzichte van de pers, lectuur, bioscoop. Ook op dit terrein ligt een prachtig veld van katholieke actie en van strijd voor onze katholieke mannen, vrouwen en jongelingen, die hun roeping van te behooren tot de Strijdende Kerk begrijpen.

Wanneer bij herhaling in de pers, zooals bij name in het dagblad „La Prensa" geschimpt wordt op ons H. Geloof en onze Priesters, — alles wat ons als Katholieken heilig en dierbaar moet zijn, door het slijk gesleurd wordt, past het dan onze katholieke mannen en jongelingen, die groot erop gaan tot de Strijdende Kerk te behooren, dit blad te steunen, door erop te abonneeren, advertenties erin te plaatsen of het te lezen? Wie zet de deur van zijn huis open voor iemand, die zijn moeder komt beleedigen? Welk echt Katholiek zet dan zijn deur open voor zulk een blad, dat zich herhaaldelijk geopenbaard heeft als een vijand van ons Katholiek geloof? Is het geen lafheid onzerzijds, zoo'n blad te steunen? Hebben de vijanden van ons Geloof geen gelijk, om te lachen over de lafheid der Katholieken, die maar alles slikken, ook de grofste beleedigingen tegenover alles, wat hun boven alles dierbaar moet zijn.

Tegenover zulk een optreden van dit blad, past maar één houding van onze Katholieken, n.l. het eendrachtig boycotten van dit blad.

Ditzelfde geldt voor de anti-katholieke en onzedelijke lectuur, revues, pamfletten, die op allerlei wijzen onze katholieke huisgezinnen worden binnengesmokkeld. Algemeen is de klacht, dat de publieke zedelijkheid in de laatste jaren geweldig geleden heeft; — dat de huwelijksmoraal, die door alle eeuwen heen de grondslag geweest is van een gezonde maatschappij, met den dag meer wordt neergehaald; — dat de losbandigheid der jeugd steeds ontstellender vormen aanneemt. Helaas, maar al te waar. Doch wie is daarvan de schuld?

Voor een groot deel komt de schuld hiervan aan de immoreele tijdschriften en revues, die te koop worden aangeboden, — aan de films, die hier op Curaçao worden afgedraaid. Welk een verantwoordelijkheid laden de ouders niet op zich, die zulke tijdschriften in hun huis halen, en in handen laten van hun kinderen? — die hun kinderen maar naar de bioscoop laten gaan, zonder er zich van te voren van te overtuigen, dat hetgeen daar vertoond wordt, geen gevaar voor de zedelijkheid kan opleveren? Moeten wij Katholieken, tot schade van onze ziel, van ons geloof en onze zedelijkheid, ons avond aan avond maar **gaan vergapen aan films, waarin met huwelijkstrouw en zedelijkheid gespeeld wordt, alsof het dingen zijn zonder waarde voor ons leven?**

De Katholieken van Amerika begrepen hun plicht beter, en tezamen met alle welwillende Protestanten en Joden, besloten zij, katholieken in getal, een boycot ingezet van de immoreele bioscopen, en dat boycot doorgezet, tot de filmfabriekanten en bioscoop-exploitanten gedwongen waren er rekening mee te houden, en de immoreele films van hun program te schrappen.

Dat is de houding die wij, Katholieken, moeten aannemen.

Wat een prachtig terrein van katholieke actie ligt hier niet voor onze katholieke mannen, vrouwen en jongelingen open. Wij behooren tot de Strijdende Kerk. Laten wij dan ook strijden, met moed, voor de beleving en eerbiediging onzer katholieke beginselen; — de bronnen van onze kracht liggen bij het altaar, maar de beslissende gevechten ten bate van het Katholieke Geloof worden thans in het openbaar leven geleverd. Het gaat in dezen strijd om het behoud van ons H. Geloof en van onze zedelijkheid, — om het geluk van onze families en van ons volk.

Beminde Geloovigen, wij bidden U, overdenkt deze waarheden, die wij U hebben voorgehouden, eens ernstig gedurende dezen H. Vastentijd, waarin wij meer en beter dan ooit de waarde van onze zielen begrijpen, en de waarde van ons H. Geloof. Deze overweging zal strekken tot uw eigen geluk.

Te Rome hebben wij neergeknield op de graven van de Apostelen, en voor U allen gebeden, dat gij steeds moogt zijn „fortes in fide — sterk in het geloof." En toen wij neerknielden voor onzen H. Vader, den Paus, heeft Hij U allen gezegend. Moge de zegen van ons aller Vader U sterken in den strijd voor ons H. Geloof.

Ten slotte bidden wij U, bidt veel in dezen H. Vastentijd voor Uw Geestelijke en Wereldlijke Overheden, en heel in het bijzonder voor Z. H. den Paus en onze geëerbiedigde Koningin, die in deze zoo troebele tijden, meer dan ooit, het licht en de kracht van Gods genade noodig hebben.

En zal deze Onze Herderlijke Brief, in alle kerken en publieke kapellen van ons Vicariaat worden voorgelezen, op den Zondag van Quinquagesima.

Gegeven te Curaçao op den feestdag van Maria Lichtmis 1936.

+ fr. Petrus Innocentius Verriet
Tit. Bisschop van Eleutherna,
Apostolisch Vicaris van Curaçao.

VASTEN- EN ONTHOUDINGSWET VOOR HET APOSTOLISCH VICARIAAT VAN CURAÇAO.

Volgens de verschillende bepalingen van den H. Stoel, het Wetboek voor Kerkelijk Recht, en de bijzondere volmachten ons verleend bij Audiëntie van den 11 Juni 1935 is voor het Apostolisch Vicariaat van Curaçao, de Vasten- en onthoudingswet als volgt:

1. **Zij, die krachtens hun leeftijd tot vasten gehouden zijn, worden daartoe slechts verplicht op alle Vrijdagen van de Vasten, op Paasch Zaterdag tot 's middags 12 uur en de Vigilie van Kerstmis.**
2. **Het is verboden vleesch te eten op de Vrijdagen gedurende de Vasten, Paasch Zaterdag tot 12 uur, en op de Vigilie van Kerstmis.**
3. Op elken dag, dat men vleesch mag eten, mag men dit ook meermalen daags doen.
4. De Onthoudingswet verbiedt alleen het gebruik van vleesch en vleeschsaus.
5. **Het gebruik van melk, boter, kaas, eieren en reuzel is toegestaan, ook op Goeden Vrijdag.**
6. Vleesch en visch gebruiken bij denzelfden maaltijd is niet langer verboden.
7. De Vasten en Onthouding verplichten slechts tot 12 uur 's middags van Paaschzaterdag.
8. Krachtens bijzondere volmacht staan wij het gebruik van vleesch en vleeschsaus toe op elke dag van het jaar, **behalve op den Goeden Vrijdag,**
   a) Aan militairen, die gebruik maken van de militaire keuken, en aan het politie-personeel in actieven dienst, alsmede hunne inwonende familieleden;
   b) Aan zeevarenden en allen, die op reis zijn, voor zoover zij beschouwd kunnen worden tot ons rechtsgebied te behooren;
   c) Aan arbeiders, die gewoonlijk zwaren of gevaarlijken arbeid te verrichten hebben, alsmede hunne inwonende familieleden;
   d) Aan de inwonende familieleden en dienstboden van de huisgezinnen, waarvan de vader of moeder niet-katholiek is.
9. **Allen, die van deze dispensatie gebruik maken, zijn niet verplicht, in plaats van het vasten en onthouden, andere goede werken te verrichten.** Echter sporen wij allen aan, door gebed en werken van godsvrucht aan te vullen, wat aan hun boetvaardigheid mocht ontbreken.

Gegeven te Curaçao 2 Februari 1936
+ fr. Petrus Innocentius Verriet
Tit. Bisschop van Eleutherna,
Apostolisch Vicaris van Curaçao.